NEJVYŠŠÍ SPRÁVNÍ SOUD

Oddělení dokumentace a analytiky
657 40 Brno, Moravské nám. 6
Tel.: 542 532 632, fax: 542 532 361, e-mail: ODA_mail@nssoud.cz

V Brně 14. 9. 2026

Přehled předběžných otázek k SDEU podaných českými správními soudy

Zadal: Karel Šimka

K věci: Setkání místopředsedů krajských soudů

Kontaktní osoba ODA: Barbora Antonovičová (barbora.antonovicova@nssoud.cz)

Obsah

1 Přehled předběžných otázek položených všemi správními soudy 5
2 Přehled předběžných otázek k SDEU položených NSS 9
3 Přehled předběžných otázek k SDEU položených krajskými soudy 12
4 Znění předběžných otázek k SDEU položených NSS 14
1. SCONTO (C-838/26) 14
2. Statek Nový Dvůr proti generálnímu ředitelství cel (T-477/26) 14
3. Central Europe Mark proti odvolacímu finančnímu ředitelství (T-53/26) 15
4. Aroco proti generálnímu ředitelství cel (T-614/24) 15
5. Prokoda (C-511/25) 16
6. Erdrich Umformtechnik (C-828/24) 16
7. PRAGON (C-626/24) 16
8. Mikroregion Porta Bohemica proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-539/24) 17
9. Oblastní nemocnice Kolín, a. s. proti Odvolací finanční ředitelství (C-513/24) 18
10. Halozyme, Inc. proti Úřadu průmyslového vlastnictví (C-456/24) 18
11. Celní jednatelství Zelinka proti Generálnímu ředitelství cel (C-330/24) 19

12. KONREO proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-276/24) 20
13. NOVIS proti České národní bance (C-18/24) 20
14. Česká síť proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-796/23) 21
15. NVN proti Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (C-761/23) 21
16. AN proti Ministerstvu vnitra (C-753/23) 22
17. LH proti Ministerstvu zdravotnictví (C-710/23) 23
18. MK proti Ministerstvu zemědělství (C-657/23) 23
19. Česká republika – Generální finanční ředitelství proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (C-578/23) 24
20. Omya CZ proti Generálnímu ředitelství cel (C-133/23) 24
21. BG Technik proti Generálnímu ředitelství cel (C-129/23) 25
22. JK proti Policejnímu prezidiu (C-57/23) 26
23. B2 Energy proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-676/22) 27
24. RK proti Ministerstvu zdravotnictví (C-659/22) 27
25. HJ proti Ministerstvu práce a sociálních věcí (C-101/21) 28
26. FCC Česká republika proti Ministerstvu životního prostředí (C-43/21) 28
27. TanQuid Polska proti Generálnímu ředitelství cel (C-711/20) 29
28. ET proti Ministerstvu životního prostředí (C-659/20) 29
29. Kemwater ProChemie proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-154/20) 30
30. BONVER WIN proti Ministerstvu financí (C-311/19) 30
31. AGROBET CZ proti Finančnímu úřadu pro Středočeský kraj (C-446/18) 31
32. AURES Holdings proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-405/18) 32
33. Vinš proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-275/18) 32
34. A-PACK CZ proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-127/18) 33
35. DH proti Ministerstvu vnitra (C-704/17; vzato zpět) 33
36. AREX CZ proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-414/17) 34
37. CORPORATE COMPANIES proti Ministerstvu financí (C-676/16) 34
38. M proti Ministerstvu vnitra (C-391/16) 35
39. Eko-Tabak proti Generálnímu ředitelství cel (C-638/15) 35
40. Al Chodor a další proti Policii České republiky, Krajskému ředitelství Ústeckého kraje (C-528/15) 36
41. Baštová proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-432/15) 36
42. T-Mobile Czech Republic a Vodafone Czech Republic proti Českému telekomunikačnímu úřadu (C-508/14) 38
43. Český rozhlas proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-11/15) 38

44. PST CLC proti Generálnímu ředitelství cel (C-405/14) 39
45. SAD Trnava proti Krajskému úřadu Olomouckého kraje (C-318/14) 39
46. ŠKO-ENERGO proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-43/14) 40
47. B proti Ministerstvu práce a sociálních věcí (C-394/13) 40
48. Ryneš proti Úřadu pro ochranu osobních údajů (C-212/13) 41
49. ACO Industries Tábor proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-80/13) 42
50. Green–Swan Pharmaceuticals CR proti Státní zemědělské a potravinářské inspekci (C-299/12) 42
51. JS proti České správě sociálního zabezpečení (C-253/12; vzato zpět) 43
52. Sabou proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-276/12) 44
53. Město Žamberk proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-18/12) 44
54. Arslan proti Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje (C-534/11) 45
55. CS AGRO Ronov proti Ministerstvu zemědělství (C-390/11) 46
56. Soukupová proti Ministerstvu zemědělství (C-401/11) 46
57. Star Coaches proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu (C-220/11) 47
58. Landtová proti České správě sociálního zabezpečení (C-399/09) 47
59. Bezpečnostní softwarová asociace proti Ministerstvu kultury (C-393/09) 48
60. Skoma-Lux proti Celnímu ředitelství Olomouc (C-339/09) 49
61. DAR Duale Abfallwirtschaft und Verwertung Ruhrgebiet proti Ministerstvu životního prostředí (C-299/09; vzato zpět) 49
62. Kyrian proti Celnímu úřadu Tábor (C-233/08) 50

5 Znění předběžných otázek k SDEU položených krajskými soudy a Úřadem pro přístup k dopravní infrastruktuře 51

1. Komise pro rozhodování ve věcech cizinců (C-722/26) – Krajský soud v Brně 51
2. Česká správa sociálního zabezpečení (C-639/26) – Krajský soud v Brně 51
3. MPM-Quality (C-693/25) – Městský soud v Praze 51
4. Vodovody a kanalizace Přerov, a.s. proti Úřadu pro ochranu osobních údajů (C-575/24) - Městský soud v Praze 52
5. Nuratau (C-349/24) - Krajský soud v Brně 53
6. OSA proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (C-161/24) - Krajský soud v Brně 53
7. CS STEEL proti Generálnímu ředitelství cel (C-86/24) - Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci .. 54
8. BG Technik proti Generálnímu ředitelství cel (C-567/23) - Krajský soud v Ostravě 54
9. Fondee proti České národní bance (C-695/22) - Městský soud v Praze 55
10. CV proti Ministerstvu vnitra (C-406/22) - Krajský soud v Brně 56
11. CROSS Zlín proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (C-303/22) - Krajský soud v Brně 57
12. CD proti Ministerstvu vnitra (C-257/22) - Krajský soud v Brně 57

13. RegioJet proti Českým dráhám (C-104/21) - Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře 58

14. VÍTKOVICE STEEL proti Ministerstvu životního prostředí (C-524/20) - Městský soud v Praze 58

15. CityRail proti Správě železnic (C-453/20) - Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře 59

16. ELVOSPOL proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-398/20) - Krajský soud v Brně 59

17. Vinařství U Kapličky proti Státní zemědělské a potravinářské inspekci (C-86/20) - Krajský soud v Brně 59

18. Samohýl group proti Generálnímu ředitelství cel (C-941/19) - Krajský soud v Ostravě 60

19. Tesco Stores ČR proti Ministerstvu zemědělství (C-881/19) - Krajský soud v Brně 61

20. ARMOSTAV MÍSTEK proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-520/19) - Krajský soud v Ostravě . 61

21. Herst proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-401/18) - Krajský soud v Praze 62

22. KORADO proti Generálnímu ředitelství cel (C-306/18) - Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci 63

23. Muladi proti Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje (C-447/15) - Krajský soud v Ostravě 63

24. Strojírny Prostějov proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-53/13) - Krajský soud v Ostravě 64

25. Časta proti České správě sociálního zabezpečení (C-166/12) - Krajský soud v Praze 64

26. Toshiba Corporation a další proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (C-17/10) - Krajský soud v Brně 65

27. RLRE Tellmer Property proti Finančnímu ředitelství Ústí nad Labem (C-572/07) - Krajský soud v Ústí nad Labem..... 66

28. Skoma-Lux proti Celnímu ředitelství Olomouc (C-161/06) - Krajský soud v Ostravě..... 66

1 Přehled předběžných otázek položených všemi správními soudy

Přehled nemusí být úplný; mohou v něm chybět předběžné otázky, které SDEU dosud nezaregistroval nebo o kterých nedaly krajské soudy NSS vědět.

Otázky ve věcech C-104/21 a C-453/20 byly položeny Úřadem pro přístup k dopravní infrastruktuře, který nelze považovat za soud, takže nejsou ve výčtu zahrnuty.

Počet položených předběžných otázek podle let dle registrace SDEU:

POČET PŘEDBĚŽNÝCH OTÁZEK POLOŽENÝCH SPRÁVNÍMI SOUDY PODLE LET (DLE REGISTRACE SDEU)																					
ROK	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026
NSS			1	4	0	4	4	3	3	3	2	2	4	1	3	2	2	9	8	2	3
KS	1	1	0	0	1	0	1	1	0	1	0	0	2	3	3	0	4	1	4	0	3
CELKEM	1	1	1	4	1	4	5	4	3	4	2	2	6	4	6	2	6	10	12	2	6
																					90

Z uvedených **90** otázek položil **NSS 62** otázek včetně **3 otázek RS NSS** (2019, 2021, 2023), **krajské soudy** položily SDEU celkem **28 otázek** (konkrétní přehled viz kap. 2 a 3). 3 otázky byly vzaty zpět (z let 2009, 2012 a 2017).

Počet položených předběžných otázek podle oblastí úpravy:

POČET POLOŽENÝCH PŘEDBĚŽNÝCH OTÁZEK PODLE OBLASTÍ ÚPRAVY	
OBLAST	**POČET**
DANĚ A POPLATKY	26
POBYT CIZINCŮ, MEZINÁRODNÍ OCHRANA, DOČASNÁ OCHRANA	12
CLA	10
SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ	5
ZPRACOVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ	4
ZEMĚDĚLSKÁ PODPORA	4
SPOLEČNÝ PROSTOR (pohyb osob, služeb)	4
PRŮMYSLOVÉ EMISE, EMISNÍ POVOLENKY	3
HOSPODÁŘSKÁ SOUTĚŽ	2
VEŘEJNÉ ZAKÁZKY	2
OZNAČOVÁNÍ POTRAVIN	2
DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ	2
FINANČNÍ ZÁJMY EU	1
PŘEDCHÁZENÍ ZNEUŽITÍ FINANČNÍHO SYSTÉMU K PRANÍ PENĚZ A FINANCOVÁNI TERORISMU	1

POJIŠŤOVACÍ ČINNOST	1
REGISTRACE LÉČIVÉHO PŘÍPRAVKU	1
OCHRANA ZAMĚSTNANCŮ	1
OBCHODOVÁNÍ S OHROŽENÝMI DRUHY	1
PŘEPRAVA ODPADŮ	1
ELEKTRONICKÉ KOMUNIKACE	1
OTEVŘENÁ DATA	1
FINANČNÍ NÁSTROJE	1
TRH S VÍNEM	1
ŠKOLENÍ ŘIDIČŮ	1
POSKYTOVÁNÍ ZAMĚSTNANCŮ	1
FINANČNÍ USTANOVENÍ (PODVODY)	1

Počet položených předběžných otázek podle tematických clusterů:

POČET POLOŽENÝCH PŘEDBĚŽNÝCH OTÁZEK PODLE TEMATICKÝCH CLUSTERŮ		
TEMATICKÉ CLUSTERY		**POČET**
FINANCE A HOSPODÁŘSKÁ SOUTĚŽ	DANĚ A POPLATKY	26
	CLA	10
	VEŘEJNÉ ZAKÁZKY	2
	HOSPODÁŘSKÁ SOUTĚŽ	2
	POJIŠŤOVACÍ ČINNOST	1
	FINANČNÍ NÁSTROJE	1
	FINANČNÍ ZÁJMY EU	1
	PŘEDCHÁZENÍ ZNEUŽITÍ FINANČNÍHO SYSTÉMU K PRANÍ PENĚZ A FINANCOVÁNI TERORISMU	1
	FINANČNÍ USTANOVENÍ (PODVODY)	1
	CELKEM	**45**
ZEMĚDĚLSTVÍ A ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ	ZEMĚDĚLSKÁ PODPORA	4
	PRŮMYSLOVÉ EMISE, EMISNÍ POVOLENKY	3
	OZNAČOVÁNÍ POTRAVIN	2
	TRH S VÍNEM	1
	REGISTRACE LÉČIVÉHO PŘÍPRAVKU	1
	OBCHODOVÁNÍ S OHROŽENÝMI DRUHY	1
	PŘEPRAVA ODPADŮ	1
	CELKEM	**13**

ÚDAJE, DATA, SLUŽBY, DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ	ZPRACOVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ	4
	SPOLEČNÝ PROSTOR (pohyb služeb, osob)	**4**
	DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ	2
	OTEVŘENÁ DATA	1
	ELEKTRONICKÉ KOMUNIKACE	1
	CELKEM	**12**
AZYL	POBYT CIZINCŮ, MEZINÁRODNÍ OCHRANA, DOČASNÁ OCHRANA	12
	CELKEM	**12**
PRÁCE A SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ	SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ	5
	OCHRANA ZAMĚSTNANCŮ	1
	POSKYTOVÁNÍ ZAMĚSTNANCŮ	1
	ŠKOLENÍ ŘIDIČŮ	1
	CELKEM	**8**

Počet položených předběžných otázek podle příslušných správních orgánů[1]:

SPRÁVNÍ ORGÁN	**POČET**
ODVOLACÍ FINANČNÍ ŘEDITELSTVÍ	22
GENERÁLNÍ ŘEDITELSTVÍ CEL	13
MINISTERSTVO VNITRA	7
ČESKÁ SPRÁVA SOCIÁLNÍHO ZABEZPEČENÍ	6
ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE	4
MINISTERSTVO ZEMĚDĚLSTVÍ	4
MINISTERSTVO ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ	4
STÁTNÍ ZEMĚDĚLSKÁ A POTRAVINÁŘSKÁ INSPEKCE	3
KOMISE PRO ROZHODOVÁNÍ VE VĚCECH POBYTU CIZINCŮ	3
MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ	2
MINISTERSTVO PRÁCE A SOCIÁLNÍCH VĚCÍ	2
POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY	2
ÚŘAD NA OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ	2
ČESKÁ NÁRODNÍ BANKA	2
CELNÍ ŘEDITELSTVÍ OLOMOUC	2
CELNÍ ÚŘAD TÁBOR	1
ÚŘAD PRŮMYSLOVÉHO VLASTNICTVÍ	1
POLICEJNÍ PREZIDIUM	1
MINISTERSTVO FINANCÍ	1
MINISTERSTVO KULTURY	1
ČESKÝ TELEKOMUNIKAČNÍ ÚŘAD	1
KRAJSKÝ ÚŘAD OLOMOUCKÉHO KRAJE	1
FINANČNÍ ÚŘAD PRO STŘEDOČESKÝ KRAJ	1
FINANČNÍ ŘEDITELSTVÍ PRO HLAVNÍ MĚSTO PRAHU	1
KRAJSKÝ ÚŘAD MORAVSKOSLEZSKÉHO KRAJE	1
FINANČNÍ ÚŘAD ÚSTÍ NAD LABEM	1

[1] Není započten případ C-693/25, ve kterém podle dostupných údajů nerozhodoval správní orgán.

2 Přehled předběžných otázek k SDEU položených NSS

Počet položených předběžných otázek podle let (dle registrace SDEU):

POČET POLOŽENÝCH PŘEDBĚŽNÝCH OTÁZEK PODLE LET (DLE REGISTRACE SDEU)																			
ROK	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026
POČET	1	4	0	4	4	3	3	3	2	2	4	1	3	2	2	9	9	2	2
CELKEM																			62

Počet položených předběžných otázek podle oblastí úpravy:

POČET POLOŽENÝCH PŘEDBĚŽNÝCH OTÁZEK PODLE OBLASTÍ ÚPRAVY	
OBLAST	**POČET**
DANĚ A POPLATKY	22
POBYT CIZINCŮ, MEZINÁRODNÍ OCHRANA, DOČASNÁ OCHRANA	7
CLA	5
ZPRACOVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ	4
ZEMĚDĚLSKÁ PODPORA	4
SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ	3
SPOLEČNÝ PROSTOR (pohyb osob, služeb)	3
PRŮMYSLOVÉ EMISE, EMISNÍ POVOLENKY	2
FINANČNÍ ZÁJMY EU	1
PŘEDCHÁZENÍ ZNEUŽITÍ FINANČNÍHO SYSTÉMU K PRANÍ PENĚZ A FINANCOVÁNI TERORISMU	1
POJIŠŤOVACÍ ČINNOST	1
VEŘEJNÉ ZAKÁZKY	1
REGISTRACE LÉČIVÉHO PŘÍPRAVKU	1
OZNAČOVÁNÍ POTRAVIN	1
OCHRANA ZAMĚSTNANCŮ	1
OBCHODOVÁNÍ S OHROŽENÝMI DRUHY	1
PŘEPRAVA ODPADŮ	1
ELEKTRONICKÉ KOMUNIKACE	1
DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ	1
FINANČNÍ USTANOVENÍ (PODVODY)	1

Počet položených předběžných otázek podle tematických clusterů:

POČET POLOŽENÝCH PŘEDBĚŽNÝCH OTÁZEK PODLE TEMATICKÝCH CLUSTERŮ		
TEMATICKÉ CLUSTERY		**POČET**
FINANCE	DANĚ A POPLATKY	22
	CLA	5
	POJIŠŤOVACÍ ČINNOST	1
	FINANČNÍ ZÁJMY EU	1
	VEŘEJNÉ ZAKÁZKY	1
	PŘEDCHÁZENÍ ZNEUŽITÍ FINANČNÍHO SYSTÉMU K PRANÍ PENĚZ A FINANCOVÁNI TERORISMU	1
	FINANČNÍ USTANOVENÍ (PODVODY)	1
	CELKEM	**32**
ZEMĚDĚLSTVÍ A ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ	ZEMĚDĚLSKÁ PODPORA	4
	PRŮMYSLOVÉ EMISE, EMISNÍ POVOLENKY	2
	REGISTRACE LÉČIVÉHO PŘÍPRAVKU	1
	OZNAČOVÁNÍ POTRAVIN	1
	OBCHODOVÁNÍ S OHROŽENÝMI DRUHY	1
	PŘEPRAVA ODPADŮ	1
	CELKEM	**10**
ÚDAJE, DATA, SLUŽBY, DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ	ZPRACOVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ	4
	SPOLEČNÝ PROSTOR (pohyb služeb, osob)	3
	ELEKTRONICKÉ KOMUNIKACE	1
	DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ	1
	CELKEM	**9**
AZYL	POBYT CIZINCŮ, MEZINÁRODNÍ OCHRANA, DOČASNÁ OCHRANA	7
	CELKEM	**7**
PRÁCE A SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ	SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ	3
	OCHRANA ZAMĚSTNANCŮ	1
	CELKEM	**4**

Počet položených předběžných otázek podle příslušných správních orgánů:

SPRÁVNÍ ORGÁN	**POČET**
ODVOLACÍ FINANČNÍ ŘEDITELSTVÍ	18
GENERÁLNÍ ŘEDITELSTVÍ CEL	9
MINISTERSTVO VNITRA	4
MINISTERSTVO ZEMĚDĚLSTVÍ	3
MINISTERSTVO ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ	3
MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ	2
MINISTERSTVO PRÁCE A SOCIÁLNÍCH VĚCÍ	2
ČESKÁ SPRÁVA SOCIÁLNÍHO ZABEZPEČENÍ	2
POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY	2
STÁTNÍ ZEMĚDĚLSKÁ A POTRAVINÁŘSKÁ INSPEKCE	2
ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE	1
ÚŘAD PRŮMYSLOVÉHO VLASTNICTVÍ	1
CELNÍ ŘEDITELSTVÍ OLOMOUC	1
CELNÍ ÚŘAD TÁBOR	1
ČESKÁ NÁRODNÍ BANKA	1
KOMISE PRO ROZHODOVÁNÍ VE VĚCECH POBYTU CIZINCŮ	1
POLICEJNÍ PREZIDIUM	1
MINISTERSTVO FINANCÍ	1
MINISTERSTVO KULTURY	1
ÚŘAD NA OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ	1
ČESKÝ TELEKOMUNIKAČNÍ ÚŘAD	1
KRAJSKÝ ÚŘAD OLOMOUCKÉHO KRAJE	1
FINANČNÍ ÚŘAD PRO STŘEDOČESKÝ KRAJ	1
FINANČNÍ ŘEDITELSTVÍ PRO HLAVNÍ MĚSTO PRAHU	1

3 Přehled předběžných otázek k SDEU položených krajskými soudy

Přehled nemusí být úplný; mohou v něm chybět předběžné otázky, které SDEU dosud nezaregistroval a o kterých nedaly krajské soudy NSS vědět.

Otázky ve věcech C-104/21 a C-453/20 byly podány Úřadem pro přístup k dopravní infrastruktuře, který nelze považovat za soud, takže nejsou ve výčtu zahrnuty. Věc C-693/25 je zčásti soukromoprávní (duševní vlastnictví), nerozhodoval v ní správní orgán, alespoň podle dostupných informací.

Počet položených předběžných otázek podle let dle registrace SDEU:

POČET PŘEDBĚŽNÝCH OTÁZEK POLOŽENÝCH KRAJSKÝMI SOUDY PODLE LET (DLE REGISTRACE SDEU)																					
ROK	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026
POČET	1	1	0	0	1	0	1	1	0	1	0	0	2	3	4	1	4	1	4	1	2
CELKEM																					25

Počet položených předběžných otázek podle krajských soudů:

POČET POLOŽENÝCH PŘEDBĚŽNÝCH OTÁZEK PODLE KRAJSKÝCH SOUDŮ	
KRAJSKÝ SOUD	**POČET**
KRAJSKÝ SOUD V BRNĚ	13
KRAJSKÝ SOUD V OSTRAVĚ	6
MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE	4
KRAJSKÝ SOUD V OSTRAVĚ – POBOČKA V OLOMOUCI	2
KRAJSKÝ SOUD V PRAZE	2
KRAJSKÝ SOUD V ÚSTÍ NAD LABEM	1

Počet položených předběžných otázek podle oblastí úpravy:

POČET POLOŽENÝCH PŘEDBĚŽNÝCH OTÁZEK PODLE OBLASTÍ ÚPRAVY	
OBLAST	**POČET**
CLA	5
POBYT CIZINCŮ, MEZINÁRODNÍ OCHRANA, DOČASNÁ OCHRANA	5
DANĚ A POPLATKY	4
SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ	3
HOSPODÁŘSKÁ SOUTĚŽ	2
PRŮMYSLOVÉ EMISE, EMISNÍ POVOLENKY	1
VEŘEJNÉ ZAKÁZKY	1
OZNAČOVÁNÍ POTRAVIN	1

OTEVŘENÁ DATA	1
FINANČNÍ NÁSTROJE	1
TRH S VÍNEM	1
ŠKOLENÍ ŘIDIČŮ	1
POSKYTOVÁNÍ ZAMĚSTNANCŮ	1
DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ	1

Počet podaných předběžných otázek podle příslušných správních orgánů[2]:

SPRÁVNÍ ORGÁN	**POČET**
ODVOLACÍ FINANČNÍ ŘEDITELSTVÍ	4
GENERÁLNÍ ŘEDITELSTVÍ CEL	4
ČESKÁ SPRÁVA SOCIÁLNÍHO ZABEZPEČENÍ	4
MINISTERSTVO VNITRA	3
ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE	3
KOMISE PRO ROZHODOVÁNÍ VE VĚCECH POBYTU CIZINCŮ	2
ČESKÁ NÁRODNÍ BANKA	1
MINISTERSTVO ZEMĚDĚLSTVÍ	1
MINISTERSTVO ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ	1
CELNÍ ŘEDITELSTVÍ OLOMOUC	1
STÁTNÍ ZEMĚDĚLSKÁ A POTRAVINÁŘSKÁ INSPEKCE	1
ÚŘAD NA OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ	1
KRAJSKÝ ÚŘAD MORAVSKOSLEZSKÉHO KRAJE	1
FINANČNÍ ÚŘAD ÚSTÍ NAD LABEM	1

[2] Není započten případ C-693/25, ve kterém podle dostupných údajů nerozhodoval správní orgán.

4 Znění předběžných otázek k SDEU položených NSS

1. SCONTO (C-838/26)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> *1/ Lze za formální právní základ k vnějšímu vyšetřování na Tchaj-wanu týkajícímu se podezření na dovoz zboží s nepreferenčním původem z Čínské lidové republiky provedenému Evropským úřadem pro boj proti podvodům ve dnech 24. 9. 2013 až 3. 10. 2013 (1. mise) považovat čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF), a provedenému tímto úřadem ve dnech 17. 5. 2014 až 24. 5. 2014 (2. mise) považovat čl. 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ze dne 11. září 2013 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999?*
>
> *2/ Není-li zde platný právní základ ve smyslu nařízení č. 1073/1999 a/nebo nařízení č. 883/2013, jsou zprávy Evropského úřadu pro boj proti podvodům o vnějším vyšetřování na Tchaj-wanu v rámci 1. a 2. mise označené v odůvodnění tohoto usnesení platné?*
>
> *3/ Je-li odpověď na druhou otázku kladná, mohou být tyto zprávy Evropského úřadu pro boj proti podvodům o vnějším vyšetřování na Tchaj-wanu použity ve správním (a/nebo soudním) řízení vedeném v členském státě jako jediný důkaz, i když při absenci vzájemnosti nelze jejich obsah (včetně k nim připojených příloh) nikterak věcně ověřit?*
>
> *4/ Je-li odpověď na třetí otázku kladná, jaká váha má být poskytnuta takto získaným důkazním prostředkům při dokazování v řízeních před vnitrostátními orgány?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 24. 6. 2026, čj. 4 Afs 378/2023-179.

Soudní dvůr ve věci dosud nerozhodl. Řízení je vedeno pod sp. zn. C-838/26.

2. Statek Nový Dvůr proti generálnímu ředitelství cel (T-477/26)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> *Má být čl. 21 odst. 5 první pododstavec věta první směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny, vykládán v tom smyslu, že dodáním elektřiny distributorem či redistributorem se rozumí dodání elektřiny osobě, která ji spotřebuje?*
>
> *Brání čl. 21 odst. 5 první pododstavec věta první směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny, vnitrostátní právní úpravě, podle níž se okamžik zdanitelnosti elektřiny váže na její dodání osobě, která není držitelem vnitrostátního povolení k nabytí elektřiny bez daně, i když tato osoba elektřinu pořizuje za účelem jejího dalšího dodání a nikoli pro vlastní spotřebu?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 19. 6. 2026, čj. 2 Afs 107/2025-35.

Soudní dvůr předal věc k rozhodnutí Tribunálu.

Tribunál ve věci dosud nerozhodl. Řízení je vedeno pod sp. zn. T-477/26.

3. Central Europe Mark proti odvolacímu finančnímu ředitelství (T-53/26)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> *Brání zásada přiměřenosti či zásada neutrality daně takové vnitrostátní úpravě zajišťovacích opatření u daně z přidané hodnoty, která za splnění zákonných podmínek umožňuje správci daně zajistit daňovému subjektu částku (případně ji vymoci exekucí) na základě odůvodněné obavy z nedobytnosti daně, která bude pravděpodobně stanovena, aniž by následně byl daňovému subjektu přiznán úrok z rozdílu mezi zajištěnou částkou a skutečně stanovenou daní, pokud samotné zajištění není shledáno nezákonným?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 16. 12. 2025, čj. 2 Afs 48/2024-26.

Soudní dvůr předal věc k rozhodnutí Tribunálu.

Tribunál ve věci dosud nerozhodl. Řízení je vedeno pod sp. zn. T-53/26.

4. Aroco proti generálnímu ředitelství cel (T-614/24)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> *1/ Je podmínění osvobození přísad (lihových aromat spadajících pod KN 330210) tím, že tato aromata byla prokazatelně užita k výrobě potravin a nealkoholických nápojů, jejichž obsah alkoholu nepřesahuje 1,2 % objemových, a nikoli pouze k tomuto účelu určena, slučitelné s povinností členského státu uplatňovat osvobození od daně stanovené v čl. 27 odst. 1 písm. e) směrnice 92/83/EHS ze dne 19. října 1992 o harmonizaci struktury spotřebních daní z alkoholu a alkoholických nápojů?*
>
> *2/ Je členský stát podle čl. 27 odst. 1 směrnice 92/83/EHS oprávněn stanovit podmínky pro uplatnění osvobození od daně za účelem zajištění správného a jednoznačného uplatňování těchto úlev a předcházení daňovým únikům, vyhýbání se daňovým povinnostem nebo zneužití daňového režimu, pokud tyto podmínky znamenají, že osvobození se může domáhat pouze první osoba, která aromata nabyla při jejich vynětí z režimu podmíněného osvobození od daně a sama prokazatelně aromata užila k výrobě potravin a nealkoholických nápojů, jejichž obsah alkoholu nepřesahuje 1,2 % objemových?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 6. 10. 2024, čj. 1 Afs 75/2023-84.

Soudní dvůr předal věc k rozhodnutí Tribunálu.

Tribunál rozhodl takto:

> *Článek 27 odst. 1 písm. e) směrnice Rady 92/83/EHS ze dne 19. října 1992 o harmonizaci struktury spotřebních daní z alkoholu a alkoholických nápojů musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jež podmiňuje osvobození lihu, který je obsažen v aromatech spadajících do položky 3302 10 kombinované nomenklatury uvedené v příloze I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/1754 ze dne 6. října 2015, od spotřební daně tím, že tato aromata byla prokazatelně užita k výrobě potravin a nealkoholických nápojů, jejichž obsah alkoholu nepřesahuje 1,2 % objemových, a nikoli tím, že jsou k tomuto účelu určena.*

Rozsudek Tribunálu ze dne 22. 10. 2025 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2025, čj. 1 Afs 75/2023-197.

5. Prokoda (C-511/25)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Lze se postupem podle čl. 17 odst. 1 prvního pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, odchýlit i od určení příslušného členského státu podle čl. 3 odst. 2 téhož nařízení, anebo je využití diskrečního oprávnění vyhrazeno pouze situacím, kdy byl příslušný členský stát určen na základě čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 16. 7. 2025, čj. 2 Azs 87/2025-35.

Soudní dvůr ve věci dosud nerozhodl. Řízení je vedeno pod sp. zn. C-511/25.

6. Erdrich Umformtechnik (C-828/24)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> *1) Lze směrnici Rady 2003/49/ES ze dne 3. 6. 2003, o společném systému zdanění úroků a licenčních poplatků mezi přidruženými společnostmi z různých členských států, vykládat v tom smyslu, že umožňuje státu zdroje na základě rozhodnutí podle článku 1 odst. 12 přiznávat osvobození od daně také za období, které předcházelo okamžiku předložení osvědčení a podpůrných informací, které může stát zdroje rozumně požadovat, případně okamžiku vydání samotného rozhodnutí?*
>
> *2) Pro případ, že odpověď na otázku č. 1 je kladná, vyplývá ze směrnice, případně z jiné normy unijního práva, ať už přímo nebo nepřímo a) jakákoli lhůta pro předložení osvědčení a podpůrných informací, které může stát zdroje rozumně požadovat pro účely vydání rozhodnutí o přiznání osvobození podle čl. 1 odst. 12, případně b) jakékoli časové omezení ohledně toho, za jak dlouhé období předcházející předložení osvědčení a podpůrných informací, které může stát zdroje rozumně požadovat, lze přiznat osvobození od daně?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 26. 11. 2024, čj. 2 Afs 140/2022-43.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *1/ Směrnice Rady 2003/49/ES ze dne 3. června 2003 o společném systému zdanění úroků a licenčních poplatků mezi přidruženými společnostmi z různých členských států musí být vykládána v tom smyslu, že umožňuje členskému státu zdroje na základě rozhodnutí podle čl. 1 odst. 12 této směrnice přiznávat osvobození od daně za období, které předcházelo okamžiku vydání tohoto rozhodnutí, případně za období, které předcházelo okamžiku, kdy bylo příslušnému správnímu orgánu předloženo osvědčení a podpůrné informace, které může tento členský stát rozumně požadovat.*
>
> *2/ Směrnice 2003/49 musí být vykládána v tom smyslu, že nestanoví lhůtu pro předložení osvědčení a podpůrných informací, které může členský stát zdroje rozumně požadovat pro účely vydání rozhodnutí o přiznání osvobození podle čl. 1 odst. 12 této směrnice, ani časové omezení ohledně toho, za jak dlouhé období předcházející jejich předložení lze osvobození od daně přiznat.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 3. 2026 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2026, čj. 2 Afs 140/2022-94.

7. PRAGON (C-626/24)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Brání čl. 34 SFEU s přihlédnutím k čl. 36 SFEU a čl. 9 odst. 7 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2017/625 o úředních kontrolách a jiných úředních činnostech prováděných s cílem zajistit uplatňování potravinového a krmivového práva a*

pravidel týkajících se zdraví zvířat a dobrých životních podmínek zvířat, zdraví rostlin a přípravků na ochranu rostlin, takové vnitrostátní právní úpravě, která příjemci doplňků stravy z jiného členského státu plošně stanoví povinnost oznámit nejpozději 24 hodin předem jejich příchod na místo určení a uvést přitom údaje nezbytné k provedení analýzy rizik a naplánování úředních kontrol?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 17. 9. 2024, čj. 8 As 259/2023-119.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 9 odst. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/625 ze dne 15. března 2017 o úředních kontrolách a jiných úředních činnostech prováděných s cílem zajistit uplatňování potravinového a krmivového práva a pravidel týkajících se zdraví zvířat a dobrých životních podmínek zvířat, zdraví rostlin a přípravků na ochranu rostlin, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 999/2001, (ES) č. 396/2005, (ES) č. 1069/2009, (ES) č. 1107/2009, (EU) č. 1151/2012, (EU) č. 652/2014, (EU) 2016/429 a (EU) 2016/2031, nařízení Rady (ES) č. 1/2005 a (ES) č. 1099/2009 a směrnic Rady 98/58/ES, 1999/74/ES, 2007/43/ES, 2008/119/ES a 2008/120/ES a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 854/2004 a (ES) č. 882/2004, směrnic Rady 89/608/EHS, 89/662/EHS, 90/425/EHS, 91/496/EHS, 96/23/ES, 96/93/ES a 97/78/ES a rozhodnutí Rady 92/438/EHS (nařízení o úředních kontrolách) musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě ukládající každému provozovateli, který je příjemcem doplňků stravy z jiného členského státu, povinnost předem oznámit příchod těchto doplňků na místo určení a uvést přitom údaje nezbytné k provedení analýzy rizik, která mohou představovat, a k naplánování úředních kontrol.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 5. 2026 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2026, čj. 8 As 259/2023-210.

8. Mikroregion Porta Bohemica proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-539/24)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ Umožňuje nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. 12. 1995, o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,

a) vnitrostátní úpravu, která ve smyslu čl. 3 odst. 3 tohoto nařízení stanoví delší lhůtu pro rozhodnutí ve věci (zde desetiletou), než která vyplývá z čl. 3 odst. 1 pododstavce čtvrtého nařízení, aniž by současně výslovně stanovila také samostatnou lhůtu pro zahájení řízení, tak jak ji upravuje ve svém čl. 3 odst. 1 pododstavec první nařízení 2988/95?

b) členskému státu jako počátek lhůty pro vydání rozhodnutí určit – namísto okamžiku, kdy k nesrovnalosti došlo – první den následujícího kalendářního roku?

2/ V případě, že bude odpověď na část a) první otázky kladná, umožňuje nařízení 2988/95 členskému státu, který využil oprávnění podle čl. 3 odst. 3 tohoto nařízení, zahájit řízení ve lhůtě delší, než jaká plyne z čl. 3 odst. 1 pododstavce prvního nařízení 2988/95? Nebo je třeba – v případě, že vnitrostátní úprava zvláštní lhůtu pro zahájení řízení nestanoví – postupovat podle čl. 3 odst. 1 pododstavce prvního nařízení 2988/95 a zahájit řízení ve lhůtě tam stanovené?

3/ Je třeba v případě nesrovnalostí ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení 2988/95, které vyvstaly při financování záměrů souvisejících s některou z politik Unie a v návaznosti na dotace poskytnuté částečně z unijních zdrojů a částečně ze zdrojů rozpočtu členského státu, postupovat jen podle nařízení 2988/95 (včetně lhůt a definic), tedy vztáhnout nařízení na nesrovnalost v celém jejím rozsahu? Nebo je třeba takto postupovat jen ve vztahu k oddělitelné části dotace poskytnuté z unijních zdrojů, a ve vztahu k oddělitelné části poskytnuté z rozpočtu členského státu naopak postupovat podle vnitrostátního předpisu?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 31. 7. 2024, čj. 10 Afs 82/2024-52.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1/ Článek 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec a odst. 3 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát, který nevyužil oprávnění stanovit delší promlčecí lhůtu pro zahájení stíhání, než je čtyřletá lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení, nemůže pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce, stanovit absolutní promlčecí lhůtu, která by byla delší než dvojnásobek této čtyřleté lhůty.

2/ Článek 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát stanovil počátek běhu absolutní promlčecí lhůty pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za vzniklou nesrovnalost, na první den kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, v němž k této nesrovnalosti došlo. Tato lhůta začíná podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce tohoto nařízení v každém případě běžet ode dne, kdy k nesrovnalosti došlo, nebo v případě opakované nebo pokračující nesrovnalosti ode dne, kdy tato nesrovnalost skončila.

3/ Článek 3 nařízení č. 2988/95 musí být vykládán v tom smyslu, že promlčecí lhůty, které jsou v něm stanoveny, se vztahují na nesrovnalost, kterou je dotčeno financování projektu souvisejícího s některou politikou Evropské unie, i tehdy, když tato nesrovnalost poškozuje nebo může poškodit finanční zájmy Unie a zároveň finanční zájmy členského státu.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 11. 2025 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2026, čj. 10 Afs 82/2024-133.

9. Oblastní nemocnice Kolín, a. s. proti Odvolací finanční ředitelství (C-513/24)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Má být čl. 173 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty vykládán v tom smyslu, že je-li poskytování plnění, u nějž je daň odpočitatelná, podmíněno držením oprávnění k poskytování plnění, u nichž daň odpočitatelná není (zde zdravotní služby), představuje zboží a s ním spojené služby tvořící na základě vnitrostátního právního předpisu minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení, podmiňující poskytování zdravotních služeb, obecný (režijní) náklad přímo a bezprostředně související s celkovou ekonomickou činností osoby povinné k dani, a zakládající tudíž nárok na odpočet podílu daně?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 15. 7. 2024, čj. 8 Afs 39/2023-90.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 173 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že náklady vynaložené na pořízení zboží a služeb vyžadovaných vnitrostátní právní úpravou pro poskytování zdravotních služeb, u nichž není daň odpočitatelná, ale používaných také pro poskytování služeb, u nichž daň odpočitatelná je, nepředstavují pouze na základě tohoto požadavku stanoveného právním předpisem režijní náklady zakládající nárok na odpočet podílu daně.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 3. 2026 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: dosud nevydáno.

10. Halozyme, Inc. proti Úřadu průmyslového vlastnictví (C-456/24)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1) Má být čl. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 469/2009 o dodatkových ochranných osvědčeních pro léčivé přípravky vykládán v tom smyslu, že za účinnou látku nelze považovat látku, která je v rozhodnutí o registraci léčivého přípravku výslovně označena jako pomocná látka?

2) Pro případ, že odpověď na otázku č. 1 je záporná, má být čl. 1 písm. b) nařízení č. 469/2009 ve světle čl. 8 odst. 1 a čl. 10 odst. 1 až 3 téhož nařízení vykládán v tom smyslu, že za účinnou látku je nutno považovat látku, která má vlastní terapeutický účinek, který patří mezi léčebné indikace uvedené v rozhodnutí o registraci a který je zároveň prokazatelně zjistitelný ze základního patentu a listin povinně přikládaných k žádosti o vydání osvědčení?

3) Pro případ, že odpovědi na otázky č. 1 i 2 jsou záporné, má být čl. 1 písm. b) nařízení č. 469/2009 vykládán v tom smyslu, že za účinnou látku je nutno považovat látku, která má vlastní terapeutický účinek, který patří mezi léčebné indikace uvedené v rozhodnutí o registraci a který by odborník označil jako prokázaný k datu podání přihlášky základního patentu nebo k datu vzniku práva přednosti téhož patentu?

4) Má být čl. 1 písm. b) nařízení č. 469/2009 vykládán v tom smyslu, že za účinnou látku s vlastním terapeutickým účinkem, který patří mezi léčebné indikace uvedené v rozhodnutí o registraci léčiva pro léčbu rakoviny prsu, je nutno považovat mimo jiné také pomocnou látku, která odbourává jinou látku přirozeně se vyskytující v lidském těle a tím usnadňuje působení hlavní účinné látky výrobku na nádorové buňky rakoviny prsu, jestliže podle některých studií a odborných článků tato pomocná látka nebo jí příbuzná látka sama o sobě in vitro nebo u zvířecích modelů vedla k zastavení růstu nádoru stejného i jiného typu nebo jeho zmenšení a další odborné články potvrzují její potenciálně obdobný účinek u lidí?

5) Má být čl. 3 písm. a) nařízení č. 469/2009 ve spojení s čl. 1 písm. b) téhož nařízení vykládán v tom smyslu, že za výrobek chráněný základním patentem je nutno považovat také kombinaci dvou účinných látek, jestliže předmětem vynálezu, na který se základní patent vztahuje, je pouze jedna z nich a součástí patentových nároků je její možná kombinace s dalšími alternativně vymezenými kategoriemi účinných látek, pod jednu z nichž je z pohledu odborníka na základě stavu techniky k datu podání přihlášky základního patentu nebo k datu vzniku práva přednosti téhož patentu podřaditelná druhá z účinných látek?

6) Pro případ, že odpověď na pátou otázku je záporná, má být 3 písm. a) nařízení č. 469/2009 ve spojení s čl. 1 písm. b) téhož nařízení vykládán v tom smyslu, že za výrobek chráněný základním patentem je nutno považovat také kombinaci dvou účinných látek, jestliže předmětem vynálezu, na který se základní patent vztahuje, je pouze jedna z nich a součástí patentových nároků je její možná kombinace s dalšími alternativně vymezenými kategoriemi účinných látek, pod jednu z nichž k datu podání přihlášky základního patentu nebo k datu vzniku práva přednosti téhož patentu spadala jediná účinná látka, která byla předmětem registrace léčivého přípravku, bez ohledu na to, zda k danému datu existovaly jiné látky spadající to téže kategorie?

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 18. 6. 2024, čj. 8 As 158/2022-164.

Soudní dvůr ve věci dosud nerozhodl. Řízení je vedeno pod sp. zn. C-456/24.

11. Celní jednatelství Zelinka proti Generálnímu ředitelství cel (C-330/24)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Je třeba pojem „omyl" použitý v článku 116 odst. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, vykládat tak, že se celní dluh obnoví pouze v případě, že k vrácení cla došlo nezamýšleným jednáním celního orgánu, nebo lze za omyl podle tohoto článku pokládat i nesprávnou úvahu celního orgánu o sazebním zařazení zboží?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 25. 4. 2024, čj. 9 Afs 197/2023-20.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 116 odst. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, musí vykládán v tom smyslu, že se nevztahuje pouze na situace, kdy bylo clo vráceno v důsledku neúmyslné chyby celních orgánů, ale i na situace, kdy tyto orgány vědomě provedly sazební zařazení, které se následně ukázalo nesprávným.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 30. 4. 2025 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2025, čj. 9 Afs 197/2023-51.

12. KONREO proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-276/24)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Brání čl. 205 směrnice Rady č. 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty ve spojení se zásadou proporcionality takové vnitrostátní praxi, která umožňuje uplatnit ručení za zaplacení daně z přidané hodnoty dodavatelem zdanitelného plnění vůči příjemci tohoto plnění, ačkoliv již byl příjemci tohoto zdanitelného plnění odepřen nárok na odpočet daně z důvodu zapojení do daňového podvodu?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 10. 4. 2024, čj. 2 Afs 157/2023-80.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 205 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty ve znění směrnice Rady (EU) 2018/1695 ze dne 6. listopadu 2018 musí být ve světle zásady proporcionality vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní praxi, podle které má osoba povinná k dani, jež je příjemcem dodání zboží za úplatu, solidární povinnost odvést daň z přidané hodnoty (DPH) dlužnou dodavatelem tohoto zboží, ačkoli tomuto příjemci byl nárok na odpočet dlužné DPH či DPH zaplacené na vstupu odepřen z důvodu, že věděl nebo měl vědět, že se podílí na podvodu na DPH.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. 7. 2025 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2025, čj. 2 Afs 157/2023-137.

13. NOVIS proti České národní bance (C-18/24)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> *1/ Má být čl. 155 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) vykládán tak, že dopadá rovněž na případy dohledu dohledového orgánu hostitelského státu nad tím, zda pojišťovna z jiného členského státu dodržuje povinnosti stanovené nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1286/2014 ze dne 26. listopadu 2014 o sdělených klíčových informací týkajících se strukturovaných retailových investičních produktů a pojistných produktů s investiční složkou nebo na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/97 ze dne 20. ledna 2016 o distribuci pojištění?*
>
> *2/ Pokud ano, vyplývá z čl. 155 směrnice 2009/138/ES přednostní pravomoc dohledového orgánu domovského státu a povinnost dohledového orgánu hostitelského státu nejprve vyčerpat notifikační a nápravný postup dle odstavců 1, 2 a 3 tohoto článku směrnice i v případě ukládání správních sankcí ve smyslu odstavců 5 a 6 tohoto článku směrnice?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 29. 12. 2023, čj. 6 Afs 251/2022-34.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *1/ Článek 155 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) musí být vykládán v tomto smyslu, že postup spolupráce mezi orgánem dohledu hostitelského členského státu a orgánem dohledu domovského členského státu upravený v tomto článku se použije na situaci, kdy orgán dohledu hostitelského členského státu dojde k závěru, že pojišťovna provozující činnost na území tohoto členského státu buď prostřednictvím pobočky, nebo na základě volného pohybu služeb neplní povinnosti, které pro ni vyplývají z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1286/2014 ze dne 26. listopadu 2014 o sdělených klíčových informací týkajících se strukturovaných retailových investičních produktů a pojistných produktů s investiční složkou nebo z vnitrostátních právních předpisů, kterými byla do právního řádu tohoto členského státu provedena směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/97 ze dne 20. ledna 2016 o distribuci pojištění.*
>
> *2/ Článek 155 směrnice 2009/138 musí být vykládán v tomto smyslu, že orgány dohledu hostitelského členského státu nejsou povinny dodržet postup stanovený v odstavcích 1 až 3 tohoto článku, když pojišťovně provozující činnost na území tohoto členského státu buď prostřednictvím pobočky, nebo v rámci volného pohybu služeb ukládají sankce na základě odstavců 5 a 6*

uvedeného článku, za předpokladu, že sankce, které uvedený stát uloží této pojišťovně, nesměřují k jejímu postihu za nedodržení podmínek pro vydání povolení a cílem ani účinkem těchto sankcí není zbavit uvedenou pojišťovnu práva vykonávat činnost na území tohoto členského státu.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 1. 2026 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2026, čj. 6 Afs 251/2022-108.

14. Česká síť proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-796/23)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ Je v souladu se směrnicí Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, zejména s čl. 9 odst. 1 a čl. 193 této směrnice, situace, ve které na základě zvláštní vnitrostátní úpravy daně z přidané hodnoty pro tzv. společnosti (sdružení osob bez právní osobnosti) odpovídá za odvedení daně za celou společnost tzv. určený společník, přestože s koncovým zákazníkem ve věci poskytnutí služeb jednal jiný společník?

2/ Závisí soulad této situace se směrnicí 2006/112/ES na tom, zda tento jiný společník vykročil z pravidel pro jednání ve věcech společnosti a jednal s koncovým zákazníkem vlastním jménem?

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 29. 11. 2023, čj. 10 Afs 66/2023-70.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 9 odst. 1 a článek 193 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty ve znění směrnice Rady 2013/43/EU ze dne 22. července 2013 musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že v případě společnosti podle občanského práva, která nemá vlastní právní osobnost – odlišnou od právní osobnosti svých členů, je jeden ze společníků poskytujících zdanitelné služby, který je označovaný jako „určený společník", považován za osobu povinnou odvést daň z přidané hodnoty ze zdanitelných služeb poskytovaných ostatními společníky této společnosti, přestože s koncovými zákazníky v souvislosti s poskytováním těchto služeb jednali tito ostatní společníci, a v tomto ohledu je irelevantní, že se za tímto účelem tito ostatní společníci odchýlili od pravidel občanského práva pro jednání ve věcech uvedené společnosti ve vztazích s třetími osobami tím, že se svými koncovými zákazníky jednali vlastním jménem.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 11.12.2025 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2026, čj. 10 Afs 66/2023-157.

15. NVN proti Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (C-761/23)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Brání výklad čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní úpravě, která znemožňuje soudu, aby v soudním řízení rozhodl o nahlížení do utajovaných písemností nebo záznamů, které byly v řízení před správním orgánem o vydání jednotného povolení – ve smyslu čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě – uchovávány odděleně mimo správní spis?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 23. 11. 2023, čj. 10 Azs 53/2022-46.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Články 41 a 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení se zásadou rovnocennosti musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která vnitrostátnímu soudu, jenž přezkoumává legalitu rozhodnutí o pobytu, které bylo přijato na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě a je založeno na utajovaných informacích, zakazuje, aby dotyčné osobě sám povolil k těmto informacím přístup, má-li za to, že se nezpřístupnění těchto informací této osobě nejeví jako odůvodněné, kdežto v řízeních, která se netýkají práva pobytu cizinců, soud takovou pravomoc má.

Usnesení Soudního dvora ze dne 4. 10. 2024 je dostupné zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2024, čj. 10 Azs 53/2022-104.

16. AN proti Ministerstvu vnitra (C-753/23)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ Brání čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími, a to i s ohledem na dohodu členských států, že nebudou uplatňovat čl. 11 této směrnice, takové vnitrostátní právní úpravě, podle které je nepřijatelná žádost o povolení k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany, jestliže cizinec požádal o povolení k pobytu v jiném členském státě nebo jestliže mu bylo povolení v jiném členském státě již uděleno?

2/Má osoba požívající dočasné ochrany podle směrnice 2001/55/ES právo na účinný prostředek nápravy před soudem podle čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie proti neudělení povolení k pobytu členským státem ve smyslu čl. 8 odst. 1 této směrnice?

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 30. 11. 2023, čj. 8 Azs 93/2023-37.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1) Článek 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasné ochrany uvedené v prováděcím rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, neudělí povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala.

2) Článek 8 odst. 1 směrnice 2001/55 ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že osoba požívající dočasné ochrany podle této směrnice má právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti rozhodnutí, kterým se žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu tohoto článku 8 odmítá jako nepřijatelná.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 2. 2025 ve věci C-753/23 (Krasiliva) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2025, čj. 8 Azs 93/2023-101.

17. LH proti Ministerstvu zdravotnictví (C-710/23)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> *1/ Je zpřístupnění jména, příjmení, podpisu a kontaktních údajů fyzické osoby coby jednatele či odpovědného zástupce právnické osoby, učiněné výlučně za účelem identifikace (osoby oprávněné jednat jménem určité) právnické osoby, přesto zpracováním „osobních údajů" o dané fyzické osobě podle čl. 4 písm. 1) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), tím pádem vstupující do působnosti tohoto nařízení?*
>
> *2/ Může vnitrostátní právo, včetně ustálené judikatury soudní, podmínit aplikaci přímo použitelného unijního nařízení správním orgánem, konkrétně čl. 6 odst. 1 písm. c), případně e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), splněním dalších podmínek z textu nařízení samotného neplynoucích, nicméně úroveň ochrany subjektů osobních údajů vlastně rozšiřujících, konkrétně povinností orgánu veřejné moci subjekt údajů o podané žádosti o poskytnutí jeho osobních údajů třetí osobě předem informovat?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 1. 11. 2023, čj. 10 As 102/2023-43.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *1) Článek 4 body 1 a 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) musí být vykládán v tom smyslu, že poskytnutí jména, příjmení, podpisu a kontaktních údajů fyzické osoby zastupující právnickou osobu představuje zpracování osobních údajů. Okolnost, že jediným účelem tohoto poskytnutí je umožnit identifikaci fyzické osoby oprávněné jednat jménem této právnické osoby, je v tomto ohledu irelevantní.*
>
> *2) Článek 6 odst. 1 písm. c) a e) nařízení 2016/679 ve spojení s článkem 86 tohoto nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní judikatuře ukládající správci, který je orgánem veřejné moci odpovědným za zajištění souladu mezi přístupem veřejnosti k úředním dokumentům a právem na ochranu osobních údajů, povinnost informovat a konzultovat dotčenou fyzickou osobu před poskytnutím úředních dokumentů obsahujících takové údaje, za předpokladu, že taková povinnost není nesplnitelná nebo nevyžaduje nepřiměřené úsilí, a tudíž neznamená nepřiměřené omezení práva veřejnosti na přístup k těmto dokumentům.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 4. 2025 ve věci C-710/23 [Ministerstvo zdravotnictví (Données relatives au représentant d'une personne morale)] je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2025, čj. 10 As 102/2023-90.

18. MK proti Ministerstvu zemědělství (C-657/23)

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Je třeba čl. 54 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. prosince 2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky vykládat tak, že uplynutím lhůty 18 měsíců podle tohoto ustanovení zaniká oprávnění členského státu požadovat po příjemci vrácení neoprávněných plateb?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 4. 10. 2023, čj. 5 Afs 205/2021-80.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 54 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. prosince 2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008 ve spojení s čl. 3 odst. 1 prvním pododstavcem*

nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby vymáhání neoprávněně vyplacených částek dotace z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) od jejího příjemce mohlo být zahájeno po uplynutí lhůty 18 měsíců poté, co byla schválena kontrolní zpráva nebo podobný doklad konstatující, že došlo k nesrovnalosti, popřípadě poté, co tuto zprávu nebo podobný dokument obdržela platební agentura či subjekt odpovědný za zpětné získávání daných plateb.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. 4. 2025 ve věci C-657/23 (Ministerstvo zemědělství) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2025, čj. 5 Afs 205/2021-156.

19. Česká republika – Generální finanční ředitelství proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (C-578/23)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Má být zohledněno, za jakých právních a skutkových okolností byla uzavřena smlouva na původní plnění, od něhož se odvíjí navazující veřejné zakázky, při posouzení, zda je splněna materiální podmínka pro použití jednacího řízení bez uveřejnění, tedy zda zadavatel nezavinil stav exkluzivity svým jednáním, podle čl. 31 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 12. 9. 2023, čj. 8 As 314/2021-50.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 31 bod 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby musí být vykládán v tom smyslu, že veřejný zadavatel nemůže použití jednacího řízení bez uveřejnění ve smyslu tohoto ustanovení odůvodnit ochranou výhradních práv, pokud je důvod takové ochrany přičitatelný jemu. Tato přičitatelnost se posuzuje nejen na základě skutkových a právních okolností, za jakých byla uzavřena smlouva na původní plnění, ale rovněž na základě všech okolností charakteristických pro období mezi datem uzavření této smlouvy a datem, kdy zadavatel zvolí řízení, které má být použito pro zadání navazující veřejné zakázky.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 1. 2025 ve věci C-578/23 (Česká republika - Generální finanční ředitelství) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2025, čj. 8 As 314/2021-123, č. 4678/2025 Sb. NSS.

20. Omya CZ proti Generálnímu ředitelství cel (C-133/23)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Má být pátá odrážka čl. 2 odst. 4 směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny, vykládána v tom smyslu, že je elektřina využívaná pro pohon strojů využívaných pro zpracování vytěženého vápence v podobě několikastupňového mletí a drcení až na zrna o konkrétní velikosti, a to jak v rámci kamenolomu, kde dochází k těžbě, tak v blízkých zpracovatelských provozech, elektřinou používanou k mineralogickým postupům?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 27. 2. 2023, čj. 8 Afs 297/2021-43.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 2 odst. 4 písm. b) pátá odrážka směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny, musí být vykládán v tom smyslu, žepoužití elektřiny pro provoz strojů využívaných pro zpracování vápence vytěženého v kamenolomu, které spočívá v několikastupňovém mletí a drcení až na jemná a hrubá vápencová plniva, nepředstavuje použití elektřiny k mineralogickým postupům. Naproti tomu použití elektřiny pro provoz strojů využívaných k získání jemných vápencových plniv s upraveným povrchem představuje použití elektřiny pro účely takových postupů.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 4. 2024 ve věci C-133/23 (Omya CZ proti Generálnímu ředitelství cel) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2024, čj. 8 Afs 297/2021-84.

21. BG Technik proti Generálnímu ředitelství cel (C-129/23)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ *Může být elektrický vozík, jehož maximální rychlost přesahuje 10 km/h a jenž je opatřen odděleným, nastavitelným sloupkem řízení, zařazen pod číslo 8713 kombinované nomenklatury navzdory vysvětlivkám ke kombinované nomenklatuře ze dne 6. 5. 2011 (2011/C 137/01) a ze dne 4. 3. 2015 (2015/C 076/01)?*

2/ *Dopadá nařízení Komise (ES) č. 718/2009 ze dne 4. srpna 2009 o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury – kromě vozidel v něm přímo popsaných – také na elektrický vozík vyznačující se těmito rysy:*

- *čtyři kola (zadní pár kol proti přepadnutí),*
- *polohovatelné a otočné sedadlo s područkami,*
- *vodorovná plošina mezi přední a zadní částí vozíku,*
- *elektrický motor o výkonu 800 W, který umožňuje vozíku dosáhnout rychlosti až 16 km/h a dojezdové vzdálenosti až 45 km,*
- *elektromagnetická brzda působící na zadní kola,*
- *uzavřená řídítka umístěná na odděleném sklopitelném řídicím sloupku a opatřená páčkami, jimiž lze volit rychlost?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 19. 1. 2023, čj. 10 Afs 134/2020-114.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Číslo 8713 kombinované nomenklatury uvedené v příloze I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění vyplývajícím z prováděcího nařízení Komise (EU) č. 927/2012 ze dne 9. října 2012, z prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1001/2013 ze dne 4. října 2013, z prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1101/2014 ze dne 16. října 2014 a z prováděcího nařízení Komise (EU) 2020/1577 ze dne 21. září 2020, musí být vykládáno v tom smyslu, že nezahrnuje takové zboží, jako je čtyřkolový vozík s elektrickým motorem, který je jednomístný, má polohovatelné a otočné sedadlo s područkami, je vybaven odděleným sloupkem řízení a elektromagnetickou automatickou brzdou působící na zadní kola, která jsou konstruována tak, aby bránila přepadnutí, ovládá se pomocí řídítek uzavřeného oválného tvaru umístěných na tomto sloupku řízení a jeho maximální rychlost je vyšší než 10 km/h, avšak nepřesahuje 16 km/h.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 11. 2024 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2025, čj. 10 Afs 134/2020-161.

22. JK proti Policejnímu prezidiu (C-57/23)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Jakou míru rozlišování mezi jednotlivými subjekty osobních údajů vyžaduje čl. 4 odst. 1 písm. c) či čl. 6 ve spojení s čl. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV? Je slučitelné s imperativem minimalizace zpracování osobních údajů, stejně jako povinnosti rozlišovat mezi různými kategoriemi subjektů údajů, aby vnitrostátní právní úprava umožňovala odběr genetických údajů s ohledem na všechny osoby podezřelé nebo obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu?*
>
> 2/ *Je v souladu s čl. 4 odst. 1 písm. e) směrnice 2016/680, pokud je s odkazem na obecný účel předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti potřebnost pokračujícího uchovávání profilu DNA hodnocena orgány Policie na základě jejich interních předpisů, což v praxi často znamená uchovávání citlivých osobních údajů na dobu neurčitou, aniž by byl stanoven jakýkoliv maximální časový limit pro uchovávání těchto osobních údajů? Pokud to v souladu není, s ohledem na jaká kritéria má být případně hodnocena časová přiměřenost uchovávání osobních údajů shromážděných a uchovávaných s tímto cílem?*
>
> 3/ *V případě zvláště citlivých osobních údajů spadajících pod čl. 10 směrnice 2016/680, jaký je minimální rozsah hmotně-právních či procesních podmínek získávání, uchovávání, a vymazání těchto údajů, který musí být v právu členského státu upraven „obecně závazným předpisem"? Může mít kvalitu „práva členského státu" ve smyslu čl. 8 odst. 2 ve spojení s čl. 10 směrnice 2016/680 také judikatura soudní?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 26. 1. 2023, čj. 7 As 172/2022-49.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *1/ Články 8 a 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV musí být vykládány v tom smyslu, že pokud jde o shromažďování, uchovávání a výmaz biometrických a genetických údajů, musí být pojem „právo členského státu" ve smyslu těchto článků chápán tak, že se vztahuje na obecně závazný předpis, který stanoví minimální podmínky shromažďování, uchovávání a výmazu takových údajů, jak je vykládán judikaturou vnitrostátních soudů, za předpokladu, že je tato judikatura dostupná a dostatečně předvídatelná.*
>
> *2/ Článek 6 a čl. 4 odst. 1 písm. c) směrnice 2016/680 posuzovaný ve spojení s článkem 10 této směrnice musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která bez rozlišování umožňuje shromažďování biometrických a genetických údajů všech osob obviněných nebo podezřelých ze spáchání úmyslného trestného činu, pokud účely tohoto shromažďování nevyžadují rozlišování mezi těmito dvěma kategoriemi osob a správci jsou v souladu s vnitrostátním právem, včetně judikatury vnitrostátních soudů, povinni dodržovat všechny zásady a zvláštní požadavky stanovené v článcích 4 a 10 uvedené směrnice.*
>
> *3/ Článek 4 odst. 1 písm. e) směrnice 2016/680 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle níž je potřebnost pokračujícího uchovávání biometrických a genetických údajů hodnocena orgány policie na základě interních předpisů, aniž by tato právní úprava stanovila maximální časový limit pro uchovávání, za předpokladu, že uvedená právní úprava stanoví přiměřené lhůty pro pravidelný přezkum potřeby uložení těchto údajů a že je při tomto přezkumu posouzena naprostá nezbytnost prodloužení jejich uchovávání.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 20. 11. 2025 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2026, čj. 7 As 172/2022-198.

23. B2 Energy proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-676/22)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující otázku:

> *Musí být čl. 138 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty vykládán v intencích rozsudku Soudního dvora ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, Kemwater ProChemie, v tom smyslu, že uplatnění nároku na osvobození od daně z přidané hodnoty (DPH) při dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že dodavatel zboží byl účasten podvodu na DPH, jestliže dodavatel neprokázal dodání zboží konkrétnímu příjemci v jiném členském státě EU v postavení osoby povinné k dani uvedenému na daňových dokladech, ačkoli s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, jsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný příjemce v jiném členském státě EU toto postavení měl?*

Předběžná otázky byla položena usnesením ze dne 26. 10. 2022, čj. 4 Afs 291/2021-34.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 138 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že dodavateli usazenému v členském státě, který dodal zboží do jiného členského státu, je třeba odepřít nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty, pokud tento dodavatel neprokázal, že zboží bylo dodáno příjemci, který má v posledně uvedeném členském státě postavení osoby povinné k dani, a pokud s ohledem na skutkové okolnosti a na informace poskytnuté dodavatelem nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že tento příjemce toto postavení měl.*

Rozsudek ze dne 5. 10. 2023 ve věci C-676/22 (*B2 Energy proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2024, čj. 4 Afs 291/2021-84.

24. RK proti Ministerstvu zdravotnictví (C-659/22)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující otázku:

> *Dochází při ověřování platnosti interoperabilních certifikátů o očkování, testu a zotavení v souvislosti s onemocněním covid-19 vydávaných podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/953 ze dne 14. června 2021 o rámci pro vydávání, ověřování a uznávání interoperabilních certifikátů o očkování, o testu a o zotavení v souvislosti s onemocněním COVID-19 (digitální certifikát EU COVID) za účelem usnadnění volného pohybu během pandemie COVID-19, které jsou Českou republikou používány pro vnitrostátní účely, národní aplikací „čTečka" k automatizovanému zpracování osobních údajů ve smyslu čl. 4 odrážky 2) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), a je tak dána věcná působnost obecného nařízení o ochraně osobních údajů podle čl. 2 odst. 1 tohoto nařízení?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 12. 10. 2022, čj. 8 Ao 7/2022-71.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Pojem „zpracování" osobních údajů uvedený v čl. 4 bodě 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje i na situaci, kdy členský stát prostřednictvím národní mobilní aplikace ověřuje platnost interoperabilních certifikátů o očkování, testu a zotavení v souvislosti s onemocněním covid-19 vydávaných na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/953 ze dne 14. června 2021 o rámci pro vydávání, ověřování a uznávání interoperabilních certifikátů o očkování, o testu a o zotavení v souvislosti s onemocněním COVID-19 (digitální certifikát EU COVID) za účelem usnadnění volného pohybu během pandemie COVID-19 a používaných členským státem pro vnitrostátní účely.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 10. 2023 ve věci C-659/22 (*RK proti Ministerstvu zdravotnictví*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2023, čj. 8 Ao 7/2022-132.

25. HJ proti Ministerstvu práce a sociálních věcí (C-101/21)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Brání čl. 2 ve spojení s čl. 12 písm. a) a c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES ze dne 22. října 2008 o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele takové vnitrostátní judikatuře, dle níž ředitel obchodní společnosti není považován za „zaměstnance" pro účely uspokojení mzdových nároků dle této směrnice jen z toho důvodu, že ředitel jako zaměstnanec je současně členem statutárního orgánu téže obchodní společnosti?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 11. 2. 2021, čj. 10 Ads 262/2020-34.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 2 odst. 2 a čl. 12 písm. a) a c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES ze dne 22. října 2008 o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1794 ze dne 6. října 2015, musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní judikatuře, podle níž platí, že osoba, která na základě pracovní smlouvy platné z hlediska vnitrostátního práva vykonává souběžně funkce ředitele a člena statutárního orgánu obchodní společnosti, nemůže být kvalifikována jako zaměstnanec ve smyslu této směrnice, a že se tudíž záruky upravené touto směrnicí nemohou na tuto osobu vztáhnout.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 5. 2022 ve věci C-101/21 (*HJ proti Ministerstvu práce a sociálních věcí*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, čj. 10 Ads 262/2020-98 (č. 4402/2022 Sb. NSS).

26. FCC Česká republika proti Ministerstvu životního prostředí (C-43/21)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Má být čl. 3 odst. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU ze dne 24. listopadu 2010 o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění) vykládán tak, že se „podstatnou změnou" zařízení rozumí i prodloužení doby skládkování na skládce odpadu, aniž by se současně měnily maximální schválené rozměry skládky nebo její celková možná kapacita?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 20. 1. 2021, čj. 10 As 322/2020-69.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 3 bod 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU ze dne 24. listopadu 2010 o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění) musí být vykládán v tom smyslu, že samotné prodloužení doby skládkování na skládce odpadu, kdy se nemění ani maximální schválené rozměry skládky ani její celková možná kapacita, není „podstatnou změnou" ve smyslu tohoto ustanovení.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. 6. 2022 ve věci C-43/21 (*FCC Česká republika proti Ministerstvu životního prostředí*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, čj. 10 As 322/2020-128 (č. 4383/2022 Sb. NSS).

27. TanQuid Polska proti Generálnímu ředitelství cel (C-711/20)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Jsou výrobky podléhající spotřební dani přepravovány v režimu s podmíněným osvobozením od daně ve smyslu čl. 4 písm. c) směrnice Rady 92/12/EHS ze dne 25. února 1992 o obecné úpravě, držení, pohybu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani za situace, kdy celní úřad jednoho členského státu souhlasil s přepravou výrobků v režimu s podmíněným osvobozením od daně ze skladu s daňovým dozorem k registrovanému hospodářskému subjektu se sídlem v jiném členském státu, ačkoliv nebyly objektivně splněny podmínky pro přepravu výrobků v režimu s podmíněným osvobozením od daně, neboť bylo později v průběhu řízení prokázáno, že registrovaný hospodářský subjekt o přepravě výrobků z důvodu podvodu třetích osob ničeho nevěděl?*
>
> 2/ *Brání poskytnutí jistoty na spotřební daň ve smyslu čl. 15 odst. 3 směrnice 92/12/EHS vydané za jiným účelem než je přeprava výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně mezi skladem s daňovým dozorem a registrovaným hospodářským subjektem se sídlem v jiném členském státě tomu, aby byla řádně zahájena doprava v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně, jestliže poskytnutí jistoty bylo na průvodních dokladech pro přepravu výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně pro registrovaný hospodářský subjekt vyznačeno a celním orgánem členského státu potvrzeno?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 16. 12. 2020, čj. 8 Afs 313/2018-56.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Směrnice Rady 92/12/EHS ze dne 25. února 1992 o obecné úpravě, držení, pohybu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani, ve znění směrnice Rady 94/74/ES ze dne 22. prosince 1994, musí být vykládána v tom smyslu, že odeslání výrobků podléhajících spotřební dani oprávněným skladovatelem za použití průvodního dokladu a s poskytnutím povinné jistoty představuje přepravu výrobků v režimu s podmíněným osvobozením od spotřební daně ve smyslu čl. 4 písm. c) této směrnice, přestože z důvodu podvodného jednání třetích osob příjemce vyznačený v tomto průvodním dokladu a v této jistotě neví o tom, že jsou mu tyto výrobky odesílány, a to do okamžiku, než je tato skutečnost nebo jiná nesrovnalost či porušení předpisů zjištěna příslušnými orgány dotyčného členského státu.*
>
> *Okolnost, že povinná jistota poskytnutá oprávněným skladovatelem pro účely tohoto odeslání uvádí název oprávněného příjemce, nikoli však jeho postavení jako registrovaného hospodářského subjektu, nemá vliv na řádnost této přepravy.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 24. 3. 2022 ve věci C-711/20 (*TanQuid Polska proti Generálnímu ředitelství cel*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, čj. 8 Afs 313/2018-105.

28. ET proti Ministerstvu životního prostředí (C-659/20)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Jsou součástí „chovného hejna" ve smyslu nařízení Komise (ES) č. 865/2006 ze dne 4. května 2006 o prováděcích pravidlech k nařízení Rady (ES) č. 338/97 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi exemplář, které jsou rodiči exemplářů chovaných příslušným chovatelem, ačkoliv ten je nikdy nevlastnil ani nedržel?*
>
> 2/ *Pokud je odpověď na první otázku taková, že rodičovské exemplář nejsou součástí chovného hejna, jsou příslušné orgány oprávněny při zkoumání splnění podmínky podle čl. 54 odst. 2 nařízení č. 865/2006 spočívající v legálním založení hejna, které zároveň nepoškozuje přežití volně žijících exemplářů, prověřovat původ těchto rodičovských exemplářů, a z něj usuzovat, zda bylo chovné hejno založeno v souladu s pravidly obsaženými v čl. 54 odst. 2 tohoto nařízení?*
>
> 3/ *Lze brát při zkoumání splnění podmínky podle čl. 54 odst. 2 nařízení č. 865/2006 spočívající v legálním založení hejna, které zároveň nepoškozuje přežití volně žijících exemplářů, na zřetel další okolnosti věci (zejména dobrá víra při převodu exemplářů a legitimní očekávání, že s jejich případnými potomky bude možné obchodovat, případně i méně přísná zákonná úprava účinná v České republice před přistoupením k Evropské unii)?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 25. 11. 2020, čj. 8 As 175/2018-45.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> 1/ *Článek 1 bod 3 nařízení Komise (ES) č. 865/2006 ze dne 4. května 2006 o prováděcích pravidlech k nařízení Rady (ES) č. 338/97 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „chovné hejno" ve smyslu tohoto ustanovení nezahrnuje předky exemplářů chovaných v chovném zařízení, kteří nebyli tímto zařízením nikdy vlastněni ani drženi.*
>
> 2/ *Článek 54 bod 2 nařízení č. 865/2006, ve spojení s článkem 17 Listiny základních práv Evropské unie a zásadou ochrany legitimního očekávání, musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby chovatelem držený exemplář živočišného druhu uvedeného v příloze A nařízení Rady (ES) č. 338/97 ze dne 9. prosince 1996 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi mohl být považován za narozený a odchovaný v zajetí ve smyslu čl. 8 odst. 3 posledně uvedeného nařízení, jestliže předci tohoto exempláře, kteří nejsou součástí chovného hejna tohoto chovatele, byli před vstupem těchto nařízení v platnost získáni jinou osobou způsobem, který je na újmu přežití příslušného druhu ve volné přírodě.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 8. 9. 2022 ve věci C-659/20 (*ET proti Ministerstvu životního prostředí*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, čj. 8 As 175/2018-135.

29. Kemwater ProChemie proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-154/20)

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Je v souladu se směrnicí 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, pokud je uplatnění práva na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu podmíněno splněním povinnosti osoby povinné k dani prokázat, že jí přijaté zdanitelné plnění bylo poskytnuto jinou konkrétní osobou povinnou k dani?*
>
> 2/ *Pokud je odpověď na první otázku kladná a osoba povinná k dani uvedenou důkazní povinnost nesplní, lze odepřít právo na odpočet daně na vstupu, aniž by bylo prokázáno, že tato osoba povinná k dani věděla anebo mohla vědět, že pořízením zboží nebo služeb se účastní daňového podvodu?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 11. 3. 2020, čj. 1 Afs 334/2017-54.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodá důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, to však za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20 (*Kemwater ProChemie proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, čj. 1 Afs 334/2017-208 (č. 4336/2022 Sb. NSS).

30. BONVER WIN proti Ministerstvu financí (C-311/19)

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Použije se čl. 56 a násl. SFEU na vnitrostátní právní předpis (obecně závaznou vyhlášku obce), který v části jedné obce zakazuje určitou službu, jen proto, že část zákazníků tímto předpisem dotčeného poskytovatele služby může pocházet či pochází z jiného členského státu Evropské unie?*

Pokud ano, postačuje pro aplikovatelnost článku 56 SFEU pouhé tvrzení možnosti výskytu zákazníků z jiného členského státu, anebo je poskytovatel služby povinen dokázat reálné poskytování služeb zákazníkům pocházejících z jiných členských států?

2/ Je pro odpověď na první položenou otázku jakkoliv relevantní, že:

a) Potenciální omezení svobody poskytování služeb je výrazně limitováno, a to jak geograficky, tak i věcně (potenciální aplikovatelnost výjimky de minimis);

b) Není patrné, že by vnitrostátní právní předpis upravoval odlišným způsobem, právně nebo fakticky, postavení subjektů poskytujících služby především občanům jiných členských států Evropské unie, na straně jedné, a subjektů zaměřujících se na domácí klientelu, na straně druhé?

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 21. 3. 2019, čj. 5 As 177/2016-61.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že se použije na situaci společnosti usazené v jednom členském státě, která pozbyla povolení k provozování hazardních her poté, co v tomto členském státě vstoupil v účinnost právní předpis určující místa, na nichž mohou být provozovány takové hry, a použitelný bez rozdílu na všechny poskytovatele provozující svou činnost na území tohoto členského státu bez ohledu na to, zda poskytují služby tuzemským státním příslušníkům nebo státním příslušníkům ostatních členských států, když část jejích zákazníků pochází z jiného členského státu, než ve kterém je usazena.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 12. 2020 ve věci C-311/19 (*BONWER WIN proti Ministerstvu financí*) je dostupný zde.

Následná rozhodnutí ve věci: usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021, čj. 5 As 177/2016-139, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2021, čj. 5 As 177/2016-161.

31. AGROBET CZ proti Finančnímu úřadu pro Středočeský kraj (C-446/18)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Je v souladu s unijním právem, a především s principem neutrality DPH, opatření členského státu, které podmiňuje vyměření a výplatu části nárokovaného odpočtu DPH ukončením řízení o všech zdanitelných plněních v daném zdaňovací období?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 31. 5. 2018, čj. 1 Afs 271/2017-56.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Články 179, 183 a 273 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, posuzované ve světle zásady daňové neutrality, musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která neumožňuje, aby daňový orgán před skončením daňové kontroly týkající se přiznání k dani z přidané hodnoty (DPH), ve kterém je za určité zdaňovací období vykázán nadměrný odpočet, připustil vrácení části tohoto nadměrného odpočtu vztahující se k plněním, která k okamžiku zahájení této kontroly nejsou jejím rozsahem dotčena, pakliže není možné jasně, přesně a jednoznačně určit, že bez ohledu na výsledek této kontroly bude nadále existovat nadměrný odpočet DPH, jehož částka přitom může být případně nižší než částka vztahující se k plněním, jež nejsou rozsahem této kontroly dotčena, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 5. 2020 ve věci C-446/18 (*AGROBET CZ proti Finančnímu úřadu pro Středočeský kraj*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, čj. 1 Afs 271/2017-191 (č. 4163/2021 Sb. NSS).

32. AURES Holdings proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-405/18)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Lze pod pojem svoboda usazování ve smyslu čl. 49 SFEU podřadit bez dalšího pouze přemístění místa vedení společnosti z jednoho členského státu do jiného členského státu?*
>
> 2/ *V případě kladné odpovědi na první otázku, je v rozporu s články 49, 52 a 54 a SFEU, pokud vnitrostátní úprava neumožňuje subjektu z jiného členského státu při přesunu místa výkonu podnikatelské činnosti, resp. přesunu místa vedení do České republiky uplatnit daňovou ztrátu vzniklou v tomto jiném členském státě?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Afs 138/2017-26.

Soudní dvůr rozhodl následovně:

> 1/ *Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že společnost založená podle práva jednoho členského státu, která přemístí místo svého skutečného vedení do jiného členského státu, aniž má toto přemístění vliv na její postavení jakožto společnosti založené podle práva prvně uvedeného členského státu, se může tohoto článku dovolávat k napadení rozhodnutí, kterým jí byl ve druhém členském státě odepřen převod ztrát vzniklých před tímto přemístěním.*
>
> 2/ *Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu vylučující možnost, aby společnost, která místo svého skutečného vedení, a tím pádem i svou daňovou rezidenci přemístila do tohoto členského státu, uplatnila daňovou ztrátu, která jí před tímto přemístěním vznikla v jiném členském státě, v němž si tato společnost ponechává své sídlo.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 2. 2020 ve věci C-405/18 (*AURES Holdings proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2020, čj. 5 Afs 138/2017-79 (č. 4014/2020 Sb. NSS).

33. Vinš proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-275/18)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Je přípustné podmínit nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty při vývozu zboží (čl. 146 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty) tím, že zboží bude nejprve propuštěno do určitého celního režimu (§ 66 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty)?*
>
> 2/ *Je takováto vnitrostátní úprava dostatečně ospravedlnitelná článkem 131 směrnice 2006/112/ES jakožto podmínka k zamezení daňových úniků, vyhýbání se daňovým povinnostem či zneužití daňového režimu?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 28. 3. 2018, čj. 8 Afs 252/2016-60.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 146 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty ve spojení s článkem 131 této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby ustanovení vnitrostátní právní úpravy podmiňovalo osvobození od daně z přidané hodnoty vztahující se na zboží určené k vývozu mimo Evropskou unii tím, že toto zboží bylo propuštěno do celního režimu vývozu, je-li prokázáno, že věcné podmínky pro osvobození od daně, a zejména podmínka, aby předmětné zboží skutečně opustilo území Unie, jsou splněny.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 3. 2019 ve věci C-275/18 (*Vinš proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2019 čj. 8 Afs 252/2016-96.

34. A-PACK CZ proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-127/18)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Je možné čl. 90 odst. 2 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty vykládat s ohledem na zásadu daňové neutrality a zásadu proporcionality tak, že členským státům umožňuje odchylnou úpravou stanovit takové podmínky, které pro určité případy vyloučí snížení základu daně v případě částečného nebo úplného nezaplacení ceny?*
>
> 2/ *Je-li odpověď na první otázku kladná, je v rozporu se smyslem čl. 90 směrnice 2006/112/ES taková vnitrostátní právní úprava, která znemožňuje plátci daně z přidané hodnoty provést opravu výše daně, jestliže mu vznikla povinnost přiznat daň při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátci, který za plnění zaplatil jen částečně nebo vůbec a který následně přestal být plátcem daně z přidané hodnoty?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 18. 1. 2018, čj. 10 Afs 71/2016-44.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 90 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava ve věci v původním řízení, která stanoví, že plátce daně nemůže provést opravu základu daně z přidané hodnoty (DPH) v případě celkového nebo částečného nezaplacení částky, kterou měl dlužník zaplatit z titulu plnění podléhajícího DPH, pokud již tento dlužník není plátcem DPH.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 8. 5. 2019 ve věci C-127/18 (*A-PACK CZ proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, čj. 10 Afs 71/2016-102 (č. 3912/2019 Sb. NSS).

35. DH proti Ministerstvu vnitra (C-704/17; vzato zpět)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?*

Předběžnou otázku položil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 11. 2017, čj. 10 Azs 252/2017-43.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla usnesením ze dne 31. 1. 2019, čj. 10 Azs 252/2017-68, vzata zpět, neboť sporné ustanovení zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (a obdobné ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17.

Věc C-704/17 (*DH proti Ministerstvu vnitra*) byla usnesením ze dne 8. 3. 2019 vyškrnuta z rejstříku Soudního dvora. Usnesení je dostupné zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, čj. 10 Azs 252/2017-89.

36. AREX CZ proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-414/17)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Má být za osobu povinnou k dani uvedenou v čl. 138 odst. 2 písm. b) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty považována jakákoliv osoba povinná k dani? Pokud nikoliv, na které osoby povinné k dani se uvedené ustanovení vztahuje?*
>
> 2/ *Pokud bude odpověď Soudního dvora taková, že se čl. 138 odst. 2 písm. b) směrnice 2006/112/ES vztahuje na situaci, jako je v původním řízení (tedy, že nabyvatelem výrobků je osoba povinná k dani, která je registrována k dani), má být uvedené ustanovení vykládáno tak, že pokud je odeslání nebo přeprava těchto výrobků uskutečněna v souladu s příslušnými ustanoveními směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS, je třeba považovat za dodávku s nárokem na osvobození podle uvedeného ustanovení to dodání, které je spojeno s postupy podle směrnice o spotřebních daních, ačkoliv by jinak nebyly splněny podmínky pro osvobození podle čl. 138 odst. 1 směrnice 2006/112/ES s ohledem na přiřazení přepravy zboží jiné transakci?*
>
> 3/ *Pokud bude odpověď Soudního dvora taková, že se čl. 138 odst. 2 písm. b) směrnice 2006/112/ES nevztahuje na situaci, jako je v původním řízení, je skutečnost, že zboží je přepravováno v režimu s podmíněným osvobozením od spotřební daně skutečností rozhodnou pro to, kterému z více po sobě následujících dodání má být přičtena přeprava pro účely nároku na osvobození od DPH podle čl. 138 odst. 1 této směrnice?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 29. 6. 2017, čj. 9 Afs 137/2016-60.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> 1/ *Článek 2 odst. 1 písm. b) bod iii) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že se použije na pořízení uvnitř Společenství v případě výrobků podléhajících spotřební dani, z nichž lze vybírat spotřební daň na území členského státu určení zásilky nebo přepravy těchto výrobků, uskutečněná osobou povinnou k dani, jejíž ostatní pořízení nejsou předmětem daně z přidané hodnoty podle čl. 3 odst. 1 této směrnice.*
>
> 2/ *Článek 2 odst. 1 písm. b) bod iii) směrnice 2006/112 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě existence řetězce po sobě následujících plnění, která vedla jen k jedné přepravě výrobků podléhajících spotřební dani uvnitř Společenství v režimu s podmíněným osvobozením od spotřební daně, nemůže být pořízení uskutečněné subjektem povinným zaplatit spotřební daň v členském státě určení zásilky nebo přepravy těchto výrobků kvalifikováno jako pořízení uvnitř Společenství podléhající dani z přidané hodnoty podle tohoto ustanovení, jestliže tato přeprava nemůže být tomuto pořízení přičtena.*
>
> 3/ *Článek 2 odst. 1 písm. b) bod i) směrnice 2006/112 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě existence řetězce po sobě následujících pořízení, jež se týkala týchž výrobků podléhajících spotřební dani a vedla jen k jedné přepravě těchto výrobků uvnitř Společenství v režimu s podmíněným osvobozením od spotřební daně, není okolnost, že jsou tyto výrobky přepravovány v tomto režimu, rozhodující pro určení, kterému pořízení musí být přeprava přičtena, aby toto pořízení bylo předmětem daně z přidané hodnoty podle tohoto ustanovení.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 12. 2018 ve věci C-414/17 (*AREX CZ proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, čj. 9 Afs 137/2016-176 (č. 3901/2019 Sb. NSS).

37. CORPORATE COMPANIES proti Ministerstvu financí (C-676/16)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Spadají pod čl. 2 odst. 1 bod 3 písm. c) ve spojení s čl. 3 bodem 7 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu i osoby, které v rámci své podnikatelské činnosti prodávají obchodní společnosti zapsané v obchodním rejstříku založené za účelem prodeje (tzv. ready-made společnosti), jejichž prodej realizují převodem podílu v prodávané dceřiné společnosti?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 2. 12. 2016, čj. 9 As 176/2016-50.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 2 odst. 1 bod 3 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financováni terorismu ve spojení s čl. 3 bodem 7 písm. a) této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že do působnosti těchto ustanovení spadá taková osoba, jako je osoba dotčená ve věci v původním řízení, jejíž podnikatelská činnost spočívá v prodeji obchodních společností, které sama založila bez předchozí objednávky ze strany potenciálních klientů za účelem jejich prodeje těmto klientům, přičemž tento prodej realizuje převodem svého podílu v prodávané společnosti.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. 1. 2018 ve věci C-676/16 (*CORPORATE COMPANIES proti Ministerstvu financí*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, čj. 9 As 176/2016-121.

38. M proti Ministerstvu vnitra (C-391/16)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Jsou ustanovení čl. 14 odst. 4 a 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, neplatná z důvodu rozporu s čl. 18 Listiny základních práv Evropské unie, čl. 78 odst. 1 SFEU a s obecnými zásadami práva Evropské unie podle čl. 6 odst. 3 SEU?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 16. 6. 2016, čj. 5 Azs 189/2015-36.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Přezkum čl. 14 odst. 4 až 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost těchto ustanovení z hlediska čl. 78 odst. 1 SFEU a článku 18 Listiny základních práv Evropské unie.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 5. 2019 ve věci C-391/16 (*M proti Ministerstvu vnitra*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, čj. 5 Azs 189/2015-127 (č. 4084/2020 Sb. NSS).

39. Eko-Tabak proti Generálnímu ředitelství cel (C-638/15)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Lze sušené, plošné, nepravidelné, částečně odřapíkované tabákové listy a/nebo jejich části, které prošly procesem primárního sušení a následného řízeného vlhčení, se zjištěnou přítomností glycerinu, které lze po jednoduchých úpravách (nadrcením nebo ručním nařezáním) kouřit, považovat za tabákové výrobky ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. c) bodu ii), respektive čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2011/64/EU ze dne 21. června 2011 o struktuře a sazbách spotřební daně z tabákových výrobků?*
>
> 2/ *Pokud je odpověď na první otázku negativní, brání čl. 5 ve spojení s čl. 2 směrnice 2011/64/EU takové vnitrostátní právní úpravě členského státu, která podrobuje spotřební dani z tabákových výrobků i tabák neuvedený v čl. 2 a čl. 5 této směrnice, který je určen k jinému účelu, než ke kouření, současně jej však je možno kouřit (je ke kouření způsobily či vhodný) a je upravený pro prodej konečnému spotřebiteli?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 29. 10. 2015, čj. 5 Afs 26/2015-29.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 2 odst. 1 písm. c) a čl. 5 odst. 1 směrnice Rady 2011/64/EU ze dne 21. června 2011 o struktuře a sazbách spotřební daně z tabákových výrobků musí být vykládány v tom smyslu, že sušené, plošné, nepravidelné, částečně odřapíkované tabákové listy, které prošly procesem primárního sušení a následného řízeného vlhčení, se zjištěnou přítomností glycerinu, které lze po jednoduchých úpravách nadrcením nebo ručním nařezáním kouřit, spadají pod pojem „tabák ke kouření" ve smyslu těchto ustanovení.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 4. 2017 ve věci C-638/15 (*Eko-Tabak proti Generálnímu ředitelství cel*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, čj. 5 Afs 26/2015-103.

40. Al Chodor a další proti Policii České republiky, Krajskému ředitelství Ústeckého kraje (C-528/15)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 Azs 122/2015–88.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 2 písm. n) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, ve spojení s jeho čl. 28 odst. 2, musí být vykládány v tom smyslu, že členským státům ukládají povinnost stanovit obecně závazným právním předpisem objektivní kritéria, na nichž se zakládají důvody, pro které je možné se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu, s nímž je vedeno řízení o přemístění, může uprchnout. Absence takového právního předpisu má za následek neaplikovatelnost čl. 28 odst. 2 tohoto nařízení.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 15. 3. 2017 ve věci C-528/15 (*Al Chodor a další proti Policii České republiky, Krajskému ředitelství Ústeckého kraje*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, čj. 10 Azs 122/2015-150 (č. 3602/2017 Sb. NSS).

41. Baštová proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-432/15)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ *a) Je poskytnutí koně jeho majitelem (který je osobou povinnou k dani) pořadateli dostihu za účelem účasti koně v dostihu poskytnutím služby za úplatu ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. c) směrnice 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, a tedy plněním, které podléhá DPH?*

b) V případě kladné odpovědi, je třeba za protiplnění považovat cenu za umístění získanou v dostihu (kterou však nezíská každý kůň účastnící se dostihu) nebo přijetí služby spočívající v možnosti účasti koně v dostihu, kterou poskytuje pořadatel dostihu majiteli koně, nebo jiné protiplnění?

c) V případě záporné odpovědi, je tato skutečnost sama o sobě důvodem pro krácení odpočtu DPH na vstupu z přijatých zdanitelných plnění vynaložených na přípravu vlastních koní pro dostihy nebo je třeba považovat účast koně v dostihu za součást ekonomické činnosti osoby, která podniká v oboru chov a trénink dostihových koní vlastních i cizích, a náklady na chov vlastních koní a jejich účast v dostizích zahrnout do obecných výdajů souvisejících s ekonomickou činností této osoby? Pokud je odpověď

na tuto dílčí otázku kladná, je třeba zahrnout cenu za umístění do základu daně a odvést DPH na výstupu, nebo se jedná o příjem, který základ DPH vůbec neovlivní?

2/ *a) Pokud je třeba hledět pro účely DPH na několik dílčích služeb jako na jediné plnění, jaká jsou kritéria pro určení jejich vzájemného vztahu, tedy pro určení, zda se jedná o plnění vůči sobě rovnocenná, nebo o plnění ve vztahu hlavní a vedlejší služby? Existuje mezi těmito kritérii nějaká hierarchie z hlediska jejich pořadí a váhy?*

b) Je třeba vykládat čl. 98 směrnice 2006/112/ES ve spojení s přílohou III této směrnice tak, že vylučují zařazení služby do snížené sazby, pokud se skládá ze dvou dílčích plnění, na která je třeba hledět pro účely DPH jako na jediné plnění a zároveň jsou tato plnění vůči sobě rovnocenná, přičemž jedno z nich nelze samo o sobě zařadit do žádné z kategorií uvedených v příloze III směrnice 2006/112/ES?

c) V případě kladné odpovědi na otázku 2/b), brání kombinace dílčí služby oprávnění k využití sportovních zařízení s dílčí službou trenéra dostihových koní za okolností, jaké jsou v posuzované věci, zařazení této služby jako celku do snížené sazby DPH uvedené v bodu 14 přílohy III směrnice 2006/112/ES?

d) Pokud by použití snížené daňové sazby nebylo vyloučeno na základě odpovědi na otázku 2/c), jaký bude mít vliv na zařazení do příslušné sazby DPH skutečnost, že osoba povinná k dani poskytuje kromě služby využití sportovních zařízení a služby trenéra, také ustájení, krmení a další péči o koně? Je třeba pro účely DPH hledět na všechna tato dílčí plnění jako na jeden celek sdílející společný daňový režim?

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 23. 7. 2015, čj. 8 Afs 96/2013-42.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1/ *Článek 2 odst. 1 písm. c) směrnice* Rady *2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že poskytnutí koně jeho majitelem, který je osobou povinnou k dani z přidané hodnoty, pořadateli dostihu za účelem účasti tohoto koně v dostihu není poskytnutím služby za úplatu ve smyslu tohoto ustanovení v případě, kdy se za toto jeho poskytnutí nevyplácí odměna za účast nebo jiná přímá odměna a kdy cenu za umístění obdrží pouze majitelé těch koní, kteří se v dostihu umístili na ocenitelném místě, i kdyby tato cena za umístění byla stanovena dopředu. Takové poskytnutí koně je naproti tomu poskytnutím služby za úplatu v případě, že za ně pořadatel poskytne odměnu nezávislou na umístění daného koně v dostihu.*

2/ *Směrnice 2006/112 musí být vykládána v tom smyslu, že nárok osoby povinné k dani, která podniká v oboru chov a trénink vlastních i cizích dostihových koní, na odpočet daně z přidané hodnoty zaplacené na vstupu v rámci plnění souvisejících s přípravou jejích vlastních koní na dostihy a jejich účastí v nich je dán z důvodu, že náklady na tato plnění jsou součástí obecných výdajů souvisejících s její ekonomickou činností, za podmínky, že náklady vynaložené na každé z předmětných plnění vykazují přímou a bezprostřední souvislost s touto celkovou činností. Tak tomu může být, souvisejí-li takto vynaložené náklady s dostihovými koňmi, kteří jsou skutečně určeni k prodeji, nebo je-li účast těchto koní v dostizích z objektivního hlediska prostředkem na podporu ekonomické činnosti, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.*

V případě, že je takový nárok na odpočet dán, nelze do základu daně z přidané hodnoty zahrnout případnou cenu, kterou osoba povinná k dani získala díky umístění některého z jejích koní v dostihu.

3/ *Článek 98 směrnice 2006/112 ve spojení s bodem 14 její přílohy III musí být vykládán v tom smyslu, že jediné komplexní poskytnutí služeb tvořené několika dílčími plněními spočívajícími zejména v tréninku koní, využívání sportovních zařízení, ustájení koní, krmení a další péči o koně nemůže být předmětem snížené sazby daně z přidané hodnoty, pokud využívání sportovních zařízení ve smyslu bodu 14 přílohy III této směrnice a trénink koní tvoří dvě rovnocenná dílčí plnění v rámci tohoto komplexního plnění nebo pokud trénink koní tvoří hlavní dílčí plnění v rámci uvedeného komplexního plnění, což přísluší posoudit předkládajícímu soudu.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. 11. 2016 ve věci C-432/15 (*Baštová proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, čj. 8 Afs 96/2013-111.

42. T-Mobile Czech Republic a Vodafone Czech Republic proti Českému telekomunikačnímu úřadu (C-508/14)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžné otázky:

> 1/ *Je třeba články 12 a 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) vykládat v tom smyslu, že zde zakotvený institut „čistých nákladů" na poskytování této služby brání tomu, aby do ceny zjištěných čistých nákladů této služby byl zahrnut i „přiměřený zisk" jejího poskytovatele?*
>
> 2/ *V případě kladné odpovědi na první otázku, mají tato ustanovení směrnice 2002/22/ES (čl. 12 a 13) přímý účinek?*
>
> 3/ *Mají-li články 12 a 13 směrnice 2002/22/ES přímý účinek, lze se tohoto účinku dovolávat vůči obchodní společnosti, v níž členský stát drží (kontroluje) 51% akcií - zde společnost Telefónica Czech Republic, a. s. (jde o „státní entitu"), či nikoliv?*
>
> 4/ *V případě kladných odpovědí na otázky 1 až 3, lze směrnici aplikovat i na vztahy vzniklé v období předcházejícím přistoupení České republiky k Evropské unii (od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004)?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 23. 10. 2014, čj. 7 As 131/2013-86, ve znění opravného usnesení ze dne 9. 12. 2014, čj. 7 As 131/2013-99.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> 1/ „*Články 12 a 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby byl do čistých nákladů na povinnost poskytování univerzální služby zahrnut „přiměřený zisk" poskytovatele této služby, jejž tvoří míra návratnosti vlastního kapitálu, kterou by požadoval podnik srovnatelný s poskytovatelem univerzální služby zvažující, zda bude s přihlédnutím k úrovni rizika službu obecného hospodářského zájmu poskytovat po celou dobu trvání pověření.*
>
> 2/ *Články 12 a 13 směrnice 2002/22 musí být vykládány v tom smyslu, že mají přímý účinek a jednotlivci se jich mohou přímo dovolávat před vnitrostátním soudem ke zpochybnění rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu.*
>
> 3/ *Směrnice 2002/22 musí být vykládána v tom smyslu, že se pro účely určení výše čistých nákladů na povinnosti univerzální služby poskytované určeným podnikem nepoužije na období před přistoupením České republiky k Evropské unii, tj. v rámci roku 2004 na období od 1. ledna do 30. dubna.*"

Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 2015 ve věci C-508/14 (*T-Mobile Czech Republic a Vodafone Czech Republic proti Českému telekomunikačnímu úřadu*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, čj. 7 As 131/2013-156 (č. 3404/2016 Sb. NSS).

43. Český rozhlas proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-11/15)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Lze vysílání veřejnoprávního rozhlasu, které je financováno poplatky placenými na základě zákona, k jejichž úhradě je poplatník povinen z důvodu vlastnictví rozhlasového přijímače, jeho držby či z jiného právního důvodu opravňujícího k užívání tohoto přijímače, a to ve výši zákonem stanovené, považovat za „poskytování služby za protiplnění" ve smyslu z čl. 2 bodu 1 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, které má být od daně z přidané hodnoty osvobozeno dle čl. 13 části A odst. 1 písm. q) téže směrnice, nebo jde o neekonomickou činnost, která vůbec nepředstavuje předmět daně z přidané hodnoty dle čl. 2 šesté směrnice a tedy na ni nedopadá ani osvobození od daně podle čl. 13 části A odst. 1 písm. q) této směrnice?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 18. 12. 2014, čj. 5 Afs 124/2014-79.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 2 bod 1 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně musí být vykládán v tom smyslu, že taková činnost veřejnoprávního vysílání, o jakou jde ve věci v původním řízení, která je financována prostřednictvím povinného poplatku placeného na základě zákona vlastníky či držiteli rozhlasového přijímače a provozována vysílací společností zřízenou zákonem, není poskytováním služeb „za protiplnění" ve smyslu tohoto ustanovení, a nespadá tedy do působnosti uvedené směrnice.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 6. 2016 ve věci C-11/15 (*Český rozhlas proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, čj. 5 Afs 124/2014-178 (č. 3506/2017 Sb. NSS).

44. PST CLC proti Generálnímu ředitelství cel (C-405/14)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Bylo nařízení Komise (ES) č. 384/2004 ze dne 1. března 2004 o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury, platné v době jeho účinnosti od 22. 3. 2004 do 22. 12. 2009 v rozsahu bodu 2 jeho přílohy, v němž se stanovilo, že výrobky sestávající z chladícího tělesa "heat sink" a z ventilátoru spadají do podpoložky 8414 59 30 kombinované nomenklatury, a bylo tedy aplikovatelné na nyní projednávanou věc?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 13. 8. 2014, čj. 2 Afs 51/2014-73.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1/ *Bod 2 tabulky uvedené v příloze nařízení Komise (ES) č. 384/2004 ze dne 1. března 2004 o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury byl během doby účinnosti tohoto nařízení, tedy od 22. března 2004 do 22. prosince 2009, neplatný.*

2/ *Za předpokladu, že výrobky dotčené ve věci v původním řízení sestávají z chladicího tělesa a ventilátoru a jsou určeny výlučně k použití v počítači, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, musí být jejich sazební zařazení provedeno na základě všeobecných pravidel pro výklad kombinované nomenklatury upravených v nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1214/2007 ze dne 20. září 2007.*

Usnesení Soudního dvora ze dne 11. 6. 2015 ve věci C-405/14 (*PST CLC proti Generálnímu ředitelství cel*) je dostupné zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Afs 51/2014-123.

45. SAD Trnava proti Krajskému úřadu Olomouckého kraje (C-318/14)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ *Je třeba vykládat čl. 49 ve spojení s čl. 52 SFEU tak, že brání uplatňování takové vnitrostátní úpravy, která vyžaduje od dopravce se sídlem v jiném členském státu usazeného v České republice prostřednictvím organizační složky, aby získal nad rámec licencí a koncesí opravňujících dopravce se sídlem v České republice k provozování vnitrostátní linkové dopravy (městské hromadné dopravy) pro výkon stejné činnosti ještě zvláštní povolení, jehož vydání závisí na uvážení správního orgánu?*

2/ *Je pro posouzení první otázky relevantní to, že se jedná o městskou hromadnou dopravu provozovanou v režimu závazku veřejné služby na základě smlouvy o veřejných službách za kompenzaci vyplácenou z veřejných prostředků ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 ze dne 23. října 2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70?*

3/ *Lze vykládat čl. 3 bod 3 nařízení Rady (ES) č. 12/98 ze dne 11. prosince 1997, kterým se stanoví podmínky, za nichž může dopravce nerezident provozovat vnitrostátní silniční přepravu cestujících uvnitř členského státu, ve spojení s čl. 91 SFEU*

tak, že dovoluje členskému státu omezit provozování MHD dopravci se sídlem v jiném členském státu způsobem uvedeným v prvé otázce?

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 6. 6. 2014, čj. 4 As 148/2013-94.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která pouze zahraničním dopravcům, kteří mají v tomto členském státě organizační složku, ukládá povinnost získat k provozování městské hromadné silniční dopravy pouze na území tohoto členského státu zvláštní povolení, jehož vydání závisí na uvážení příslušných orgánů.

Usnesení Soudního dvora ze dne 21. 5. 2015 ve věci C-318/14 (*SAD Trnava proti Krajskému úřadu Olomouckého kraje*) je dostupné zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2015, čj. 4 As 148/2013-126 (č. 3295/2015 Sb. NSS).

46. ŠKO-ENERGO proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-43/14)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Je třeba čl. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES vykládat v tom smyslu, že brání uplatnění takových vnitrostátních předpisů, které podrobují bezplatné přidělení emisních povolenek v příslušném období dani darovací?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 18. 12. 2013, čj. 1 Afs 6/2013-46.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání uplatnění takové daně darovací, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, pokud tato daň nerespektuje 10% horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek, což musí ověřit předkládající soud.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. 2. 2015 ve věci C-43/14 (*ŠKO-ENERGO proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, čj. 1 Afs 6/2013-184 (č. 3293/2015 Sb. NSS).

47. B proti Ministerstvu práce a sociálních věcí (C-394/13)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ *Je třeba vykládat čl. 76 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství tak, že je za okolností, jaké jsou v této věci, tj. žadatelka i její manžel a dítě žijí ve Francii, manžel tam pracuje, mají tam středobod svých zájmů a žadatelka v plném rozsahu čerpala rodinnou dávku, PAJE - prestation d'accueil du jeune enfant, ve Francii, Česká republika státem příslušným k poskytnutí rodinné dávky – rodičovského příspěvku?*

Pokud je odpověď na otázku č. 1 kladná:

2/ *Je třeba vykládat přechodná ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení tak, že ukládají poskytovat rodinnou dávku Českou republikou po 30. 4. 2010, třebaže příslušnost státu může být od 1. 5. 2010 ovlivněna novou definicí bydliště podanou nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 883/2004 (čl. 22 a násl.)?*

Pokud je odpověď na otázku č. 1 záporná:

3/ Je třeba vykládat nařízení č. 883/2004 (zejména čl. 87) tak, že je za okolností, jaké jsou v projednávané věci, Česká republika od 1. 5. 2010 příslušným státem k poskytování rodinné dávky?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 2. 5. 2013, čj. 6 Ads 1/2012-38.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1/Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 592/2008 ze dne 17. června 2008, zejména jeho článek 13, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby byl členský stát považován za stát příslušný k poskytování rodinné dávky určité osobě již z pouhého důvodu, že je tato osoba na území tohoto členského státu hlášena k trvalému pobytu, když ani ona ani její rodinní příslušníci v uvedeném členském státě nepracují ani v něm nemají obvyklé bydliště. Článek 13 tohoto nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že brání také tomu, aby členský stát, který není ve vztahu k posuzované osobě příslušným státem, poskytoval této osobě rodinné dávky, není-li mezi předmětnou situací a územím prvně uvedeného členského státu dána přesná a zvláště úzká vazba.

2/ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 988/2009 ze dne 16. září 2009, zejména jeho článek 11, musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby byl členský stát považován za stát příslušný k poskytování rodinné dávky určité osobě již z pouhého důvodu, že je tato osoba na území tohoto členského státu hlášena k trvalému pobytu, když ani ona ani její rodinní příslušníci v uvedeném členském státě nepracují ani v něm nemají obvyklé bydliště.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014 ve věci C-394/13 (*B proti Ministerstvu práce a sociálních věcí*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 6 Ads 1/2012-129.

48. Ryneš proti Úřadu pro ochranu osobních údajů (C-212/13)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Lze provozování kamerového systému umístěného na rodinném domě za účelem ochrany majetku, zdraví a života majitelů domu podřadit pod zpracování osobních údajů „prováděné fyzickou osobou pro výkon výlučně osobních či domácích činností" ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, třebaže takovýto systém zabírá též veřejné prostranství?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 20. 3. 2013, čj. 1 As 113/2012-59.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 3 odst. 2 druhá odrážka směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů musí být vykládán v tom smyslu, že provozování kamerového systému – při kterém je obrazový záznam zachycující osoby ukládán formou nekonečné smyčky do takového nahrávacího zařízení, jako je pevný disk – umístěného fyzickou osobou na jejím rodinném domě za účelem ochrany majetku, zdraví a života majitelů domu, přičemž takový systém zabírá též veřejné prostranství, nepředstavuje zpracování údajů pro výkon výlučně osobních či domácích činností ve smyslu uvedeného ustanovení.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 12. 2014 ve věci C-212/13 (*Ryneš proti Úřadu pro ochranu osobních údajů*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012-133 (č. 3222/2015 Sb. NSS).

49. ACO Industries Tábor proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-80/13)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Brání články 18, 45, 49 a 56 SFEU takové úpravě, podle níž je zaměstnavatel se sídlem v jednom členském státě povinen odvést zálohu na daň z příjmů zaměstnanců (příslušníků druhého členského státu), kteří jsou mu dočasně přiděleni agenturou práce se sídlem v druhém členském státě prostřednictvím pobočky zřízené v prvním členském státě?*
>
> 2/ *Brání články 18, 45, 49 a 56 SFEU takové úpravě, podle níž je základ daně z příjmů takových zaměstnanců stanoven v paušální výši nejméně 60 % částky fakturované agenturou práce v případech, kdy je ve fakturované částce zahrnuta i odměna za zprostředkování?*
>
> 3/ *Je-li odpověď na první nebo druhou otázku kladná, lze v situaci jako v projednávaném případě uvedené základní svobody omezit z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti, nebo veřejného zdraví, případně z důvodu účinnosti daňového dohledu?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 38/2012-53.

Soudní dvůr tuto věc spojil s věcí C-53/13 (*Strojírny Prostějov proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*), ve které byla obdobná předběžná otázka položena usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 1. 2013, čj. 22 Af 159/2011-41. Následně rozhodl takto:

> *Článek 56 SFEU brání takové právní úpravě, jaká je dotčena v původních řízeních, podle níž jsou společnosti se sídlem v prvním členském státě, které využívají pracovníky zaměstnané a dočasně přidělené agenturami práce se sídlem v druhém členském státě, které však v prvním státě vyvíjejí svou činnost prostřednictvím pobočky, povinny srážet zálohu na daň z příjmů uvedených pracovníků a odvádět ji do rozpočtu prvního státu, kdežto společnosti se sídlem v prvním státě, které využívají služeb agentur práce se sídlem v tomtéž státě, takovou povinnost nemají.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 6. 2014 ve spojených věcech C-53/13 a C-80/13 (*Strojírny Prostějov a ACO Industries Tábor proti Odvolacímu finančnímu ředitelství)* je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, čj. 1 Afs 38/2012-127 (č. 3108/2014 Sb. NSS).

50. Green–Swan Pharmaceuticals CR proti Státní zemědělské a potravinářské inspekci (C-299/12)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Je tvrzením o snížení rizika onemocnění ve smyslu čl. 2 odst. 2 bodu 6 nařízení č. 1924/2006 ze dne 20. prosince 2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin, ve znění nařízení Komise (EU) č. 116/2010 ze dne 9. února 2010, následující zdravotní tvrzení: „Přípravek obsahuje navíc vápník a vitamin D3, které napomáhají snižovat riziko vzniku osteoporózy a zlomenin", přestože z něj výslovně nevyplývá, že by konzumace tohoto přípravku významně snižovala riziko vzniku uvedeného onemocnění?*
>
> 2/ *Zahrnuje pojem ochranná známka nebo obchodní značka ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení č. 1924/2006, ve znění nařízení 116/2010, i obchodní sdělení uvedené na obalu produktu?*
>
> 3/ *Lze přechodné opatření obsažené v čl. 28 odst. 2 nařízení č. 1924/2006, ve znění nařízení č. 116/2010, vykládat tak, že se vztahuje na (jakékoli) potraviny, které existovaly před 1. 1. 2005, nebo tak, že se vztahuje na potraviny, které byly opatřeny ochrannou známkou nebo obchodní značkou a jako takové existovaly již před tímto datem?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 10. 5. 2012, čj. 6 Ads 167/2011-82.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> 1/ *Článek 2 odst. 2 bod 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 ze dne 20. prosince 2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin, ve znění nařízení Komise (EU) č. 116/2010 ze dne 9. února 2010, musí být vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby mohlo být zdravotní tvrzení kvalifikováno jako „tvrzení o snížení rizika onemocnění" ve smyslu tohoto ustanovení, nemusí výslovně uvádět, že spotřeba určité kategorie potravin, potraviny nebo některé z jejích složek „významně" snižuje riziko vzniku lidského onemocnění.*

2/ *Článek 28 odst. 2 nařízení č. 1924/2006, ve znění nařízení č. 116/2010, musí být vykládán v tom smyslu, že obchodní sdělení uvedené na obalu potraviny může představovat ochrannou známku nebo obchodní značku ve smyslu tohoto ustanovení za podmínky, že je jako ochranná známka nebo obchodní značka chráněno příslušnou právní úpravou. Vnitrostátnímu soudu přísluší ověřit z hlediska veškerých skutkových a právních okolností, jimiž se vyznačuje věc, která mu byla předložena, zda je takové sdělení skutečně takto chráněnou ochrannou známkou nebo obchodní značkou.*

3/ *Článek 28 odst. 2 nařízení č. 1924/2006, ve znění nařízení č. 116/2010, musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje pouze na potraviny, které byly opatřeny ochrannou známkou nebo obchodní značkou, jež musí být považovány za výživové nebo zdravotní tvrzení ve smyslu tohoto nařízení, a které jako takové existovaly před 1. lednem 2005.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 7. 2013 ve věci C-299/12 (*Green–Swan Pharmaccuticals CR proti Státní zemědělské a potravinářské inspekci*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2013, čj. 6 Ads 167/2011-151.

51. JS proti České správě sociálního zabezpečení (C-253/12; vzato zpět)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující otázky:

1/ *Vylučuje nařízení Rady (ES) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství [nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení], ze svého rozsahu rationae personae občanku České republiky, která za okolností, jaké jsou v projednávané věci, před 1. 1. 1993 podléhala právním předpisům upravujícím důchodové zabezpečení zaniklého státu (České a Slovenské Federativní republiky), tyto doby se v souladu s čl. 20 Smlouvy uzavřené 29. 10. 1992 mezi Českou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení zapsaném v příloze III nařízení č. 1408/71 (příloze II nařízení Ec. 883/2004) považují za doby Slovenské republiky a podle vnitrostátního pravidla vytvořeného Ústavním soudem České republiky současně i za doby České republiky?*

Pokud je odpověď na otázku č. 1 negativní:

2/ *Brání čl. 18 SFEU ve spojení s čl. 4 odst. 2 SEU a s čl. 3 odst. 1 nařízení č. 1408/71 (popřípadě čl. 4 nařízení č. 883/2004) tomu, aby orgány České republiky mohly za okolností, jaké jsou v projednávané věci, poskytovat preferenční zacházení [vyrovnávací příspěvek k dávce ve stáří, pokud je výše této dávky přiznané podle článku 20 Smlouvy uzavřené 29. 10. 1992 mezi Českou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení a podle nařízení č. 1408/71 (nařízení č. 883/2004) nižší než dávka, která by byla pobírána, kdyby byl starobní důchod vypočten podle právních předpisů České republiky)] toliko občanům České republiky, pokud k takovému zacházení vede základní právo na zabezpečení ve stáří vyložené Ústavním soudem České republiky specificky ve vztahu k dobám důchodového zabezpečení získaným v zaniklé ČSFR a vnímané jako součást národní identity, a pokud takové zacházení není s to narušit právo volného pohybu pracovníků jako základní právo Unie, za situace, kdy by poskytnutí obdobného zacházení všem ostatním občanům členských států EU, kteří také získali v zaniklé ČSFR obdobné doby důchodového zabezpečení, vedlo k významnému ohrožení finanční stability systému důchodového pojištění České republiky?*

Pokud je odpověď na otázku č. 2 pozitivní:

3/ *Brání právo Evropské unie tomu, aby vnitrostátní soud, který je nejvyšším soudem státu v oblasti správního soudnictví, proti jehož rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky, byl v souladu s vnitrostátním právem vázán právními posouzeními podanými Ústavním soudem České republiky, pokud se zdá, že uvedená posouzení nejsou v souladu s právem Unie, jak je vyloženo Soudním dvorem?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 9. 5. 2012, čj. 6 Ads 18/2012-82.

Žádost o rozhodnutí o předběžných otázkách byla usnesením ze dne 23. 1. 2013, čj. 6 Ads 18/2012-191, vzata zpět, neboť žalobkyně v této věci vzala kasační stížnost v plném rozsahu zpět. Řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno usnesením ze dne 10. 5. 2013, čj. 6 Ads 18/2012-211.

Věc C-253/12 (*JS proti České správě sociálního zabezpečení*) byla usnesením ze dne 8. 3. 2019 vyškrnuta z rejstříku Soudního dvora. Usnesení je dostupné zde.

52. Sabou proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-276/12)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující otázky:

> 1/ *Vyplývá z práva EU, že daňový subjekt má právo být informován o rozhodnutí daňové správy podat žádost o poskytnutí údajů podle směrnice Rady 77/799/EHS ze dne 19. prosince 1977 o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní a daní z pojistného? Má daňový subjekt právo podílet se na formulování žádosti adresované dožádanému členskému státu? Pokud daňovému subjektu takováto práva nevyplývají z práva EU, je možné, aby mu obdobná práva přiznalo právo vnitrostátní?*
>
> 2/ *Má daňový subjekt právo účastnit se výslechu svědků v dožádaném státě v průběhu vyřizování žádosti o poskytnutí údajů podle směrnice 77/799/EHS? Je dožádaný členský stát povinen předem vyrozumět daňový subjekt o tom, kdy bude výslech prováděn, pokud by byl o to dožadujícím členským státem požádán?*
>
> 3/ *Je daňová správa v dožádaném členském státě při poskytnutí údajů podle směrnice 77/799/EHS povinna dodržet nějaký minimální obsah odpovědi tak, aby bylo zřejmé, z jakých zdrojů a jakým způsobem dospěla dožádaná daňová správa k poskytnutým informacím? Může daňový subjekt napadat správnost takto poskytnutých informací například z důvodu procesních vad řízení v dožádaném státě, které poskytnutí informací předcházelo? Či se uplatní princip vzájemné důvěry a spolupráce, podle něhož nelze informace poskytnuté dožádanou daňovou správou zpochybňovat?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 73/2011-90.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> 1/ *Unijní právo, tak jak vyplývá zejména ze směrnice Rady 77/799/EHS ze dne 19. prosince 1977 o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní a daní z pojistného, ve znění směrnice Rady 2006/98/ES ze dne 20. listopadu 2006, a ze základního práva být vyslechnut, musí být vykládáno v tom smyslu, že daňovému subjektu členského státu nepřiznává ani právo být informován o žádosti tohoto státu o pomoc adresované jinému členskému státu mimo jiné k ověření údajů poskytnutých tímto daňovým subjektem v rámci jeho přiznání k dani z příjmů, ani právo podílet se na formulování žádosti adresované dožádanému členskému státu, ani právo účastnit se výslechů svědků prováděných posledně uvedeným státem.*
>
> 2/ *Směrnice 77/799, ve znění směrnice 2006/98, neupravuje otázku, za jakých podmínek může daňový subjekt napadnout správnost informace poskytnuté dožádaným členským státem, a nestanoví žádné zvláštní požadavky na obsah poskytnuté informace.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 10. 2013 ve věci C-276/12 (*Sabou proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2014, čj. 1 Afs 73/2011-167 (č. 3016/2014 Sb. NSS).

53. Město Žamberk proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-18/12)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Lze neorganizované, nesoustavné a rekreační sportovní aktivity, které je možné tímto způsobem provozovat v areálu letního koupaliště (např. rekreační plavání, rekreační provozování míčových her apod.), považovat za provozování sportu nebo tělesné výchovy ve smyslu čl. 132 odst. 1 písm. m) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty?*
>
> 2/ *V případě kladné odpovědi na první otázku, má být poskytování přístupu za úplatu do takového areálu letního koupaliště, který nabízí svým návštěvníkům uvedenou možnost provozování sportovních aktivit, ovšem vedle jiných druhů zábavy či odpočinku, považováno za službu úzce související s provozováním sportu nebo s tělesnou výchovou osobám vykonávajícím*

sportovní nebo tělovýchovnou činnost ve smyslu uvedeného ustanovení směrnice 2006/112/ES a tedy za službu osvobozenou, pokud ji poskytuje nezisková organizace a jsou splněny další podmínky podle této směrnice, od daně z přidané hodnoty?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 15. 12. 2011, čj. 5 Afs 1/2011-58.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1/ *Článek 132 odst. 1 písm. m) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že neorganizované a nesoustavné sportovní aktivity, jejichž cílem není účast ve sportovních soutěžích, lze považovat za provozování sportu ve smyslu tohoto ustanovení.*

2/ *Článek 132 odst. 1 písm. m) směrnice 2006/112 musí být vykládán v tom smyslu, že zpřístupnění areálu koupaliště, který nabízí návštěvníkům nejen zařízení umožňující provozování sportovních aktivit, ale i jiné druhy zábavy či odpočinku, může představovat poskytování služeb úzce souvisejících s provozováním sportu. Předkládajícímu soudu přísluší určit, zda ve světle výkladových prvků poskytnutých Soudním dvorem Evropské unie v tomto rozsudku a s ohledem na konkrétní okolnosti věci v původním řízení tomu tak v daném případě je.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 2. 2013 ve věci C-18/12 (*Město Žamberk proti Finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, čj. 5 Afs 1/2011-140 (č. 2896/2013 Sb. NSS).

54. Arslan proti Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje (C-534/11)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ *Je třeba vykládat čl. 2 odst. 1 ve spojení s bodem 9 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí tak, že se tato směrnice nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka?*

2/ *V případě kladné odpovědi na první otázku, musí být zajištění cizince za účelem navrácení ukončeno v případě, že podá žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2005/85/ES a neexistují zde jiné důvody pro pokračování zajištění?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 22. 9. 2011, čj. 1 As 90/2011-59.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1/ *Článek 2 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ve spojení s bodem 9 jejího odůvodnění musí být vykládán v tom smyslu, že se tato směrnice nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, a to v době od podání uvedené žádosti do přijetí rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni, či případně do rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti uvedenému rozhodnutí.*

2/ *Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl, a směrnice 2005/85 nebrání tomu, aby byl státní příslušník třetí země, který po svém zajištění na základě článku 15 směrnice 2008/115 podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2005/85, ponechán v zajištění na základě ustanovení vnitrostátního práva, jestliže se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 30. 5. 2013 ve věci C-534/11 (*Arslan proti Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, čj. 1 As 90/2011-124 (č. 2936/2013 Sb. NSS).

55. CS AGRO Ronov proti Ministerstvu zemědělství (C-390/11)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Má být článek 4a odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 320/2006 ze dne 20. února 2006, kterým se zavádí dočasný režim restrukturalizace cukrovarnického průmyslu ve Společenství a kterým se mění nařízení (ES) č. 1290/2005 o financování společné zemědělské politiky, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1261/2007 ze dne 9. října 2007, vykládán tak, že závazkem pěstitele přestat dodávat určité množství cukrové řepy podléhající kvótě podniku, s nímž uzavřel smlouvu o dodání v předcházejícím hospodářském roce, se rozumí jednostranné prohlášení pěstitele, že cukrovou řepu v hospodářském roce 2008/2009 nebude dodávat, nebo se tímto závazkem rozumí písemné ukončení smluvního vztahu pěstitele s cukrovarnickým podnikem o dodávkách cukrové řepy na uvedený hospodářský rok?*
>
> 2/ *Může být následkem skutečnosti, že smluvní strana využije postupu zakotveného přímo závazným právním předpisem EU, nevymahatelnost závazku této smluvní strany založeného platnou smlouvou mezi subjekty soukromého práva, za předpokladu, že jsou druhé smluvní straně následkem této skutečnosti poskytnuty prostředky z veřejného rozpočtu?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 8. 7. 2011, čj. 2 As 49/2011-83.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> 1/ *Článek 4a odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 320/2006 ze dne 20. února 2006, kterým se zavádí dočasný režim restrukturalizace cukrovarnického průmyslu ve Společenství a kterým se mění nařízení (ES) č. 1290/2005 o financování společné zemědělské politiky, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1261/2007 ze dne 9. října 2007, musí být vykládán v tom smyslu, že závazek přestat dodávat určité množství cukrové řepy v hospodářském roce 2008/2009 může mít formu jednostranného prohlášení pěstitele.*
>
> 2/ *Článek 4a odst. 1 nařízení č. 320/2006, ve znění nařízení č. 1261/2007, musí být vykládán v tom smyslu, že jednostranný závazek pěstitele přestat dodávat určité množství cukrové řepy v hospodářském roce 2008/2009 nemá jako takový za následek nevymahatelnost jeho smluvních závazků vůči cukrovarnickému podniku.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 4. 10. 2012 ve věci C-390/11 (*CS AGRO Ronov proti Ministerstvu zemědělství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, čj. 2 As 49/2011-170.

56. Soukupová proti Ministerstvu zemědělství (C-401/11)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Je možno pojem „obvyklý věk pro odchod do důchodu" v okamžiku převodu zemědělského podniku dle čl. 11 nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 ze dne 17. května 1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení vykládat jako „věk potřebný pro nárok na starobní důchod" u konkrétního žadatele podle vnitrostátní právní úpravy?*
>
> 2/ *V případě kladné odpovědi na první otázku, je v souladu s právem a obecnými zásadami práva Evropské unie přípustné, aby „obvyklý věk pro odchod do důchodu" v okamžiku převodu zemědělského podniku byl u jednotlivých žadatelů stanoven rozdílně v závislosti na jejich pohlaví a počtu vychovaných dětí?*
>
> 3/ *V případě záporné odpovědi na první otázku, jaká kritéria by měl národní soud vzít v úvahu při výkladu pojmu „obvyklý věk pro odchod do důchodu" v okamžiku převodu zemědělského podniku dle čl. 11 nařízení č. 1257/1999?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 12. 4. 2011, čj. 8 As 8/2010-94.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Není v souladu s unijním právem a jeho obecnými zásadami rovného zacházení a zákazu diskriminace, aby na základě ustanovení vnitrostátní právní úpravy důchodů dotyčného členského státu týkajících se věku potřebného pro nárok na starobní důchod byl „obvyklý věk pro odchod do důchodu" ve smyslu čl. 11 odst. 1 druhé odrážky nařízení Rady č. 1257/1999 ze dne 17. května 1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení stanoven rozdílně v závislosti na pohlaví žadatele o podporu z titulu předčasného odchodu do důchodu v zemědělství a v případě žadatelek též v závislosti na počtu dětí, které dotyčná vychovala.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 4. 2013 ve věci C-401/11 (*Soukupová proti Ministerstvu zemědělství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2013, čj. 8 As 8/2010-233 (č. 2985/2014 Sb. NSS).

57. Star Coaches proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu (C-220/11)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ *Vztahuje se čl. 306 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty pouze na plnění poskytnutá cestovními kancelářemi konečným spotřebitelům cestovní služby (cestujícím), nebo i na plnění poskytnutá jiným osobám (zákazníkům)?*

2/ *Je nutno považovat za cestovní kancelář pro účely čl. 306 směrnice 2006/112/ES přepravní společnost, která pouze zajišťuje přepravu osob tím, že poskytuje autobusovou přepravu cestovním kancelářím (nikoli přímo cestujícím), a neposkytuje žádné další služby (ubytování, informace, konzultace apod.)?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 28. 4. 2011, čj. 1 Afs 103/2010-68.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Přepravní společnost, která pouze zajišťuje přepravu osob tím, že poskytuje autobusovou přepravu cestovním kancelářím, a neposkytuje žádné další služby, jako je ubytování, průvodcovská činnost nebo poskytování rad, neuskutečňuje plnění, na která se vztahuje zvláštní režim pro cestovní kanceláře podle článku 306 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty.

Usnesení Soudního dvora ze dne 1. 3. 2012 ve věci C-220/11 (*Star Coaches proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu*) je dostupné zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, čj. 1 Afs 103/2010-274 (č. 2679/2012 Sb. NSS).

58. Landtová proti České správě sociálního zabezpečení (C-399/09)

Nejvyšší správní soud položil Soudním dvoru následující otázky:

1/ *Je třeba vykládat přílohu III část A bod 6 v návaznosti na čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, která ponechává použitelným kritérium pro určení nástupnického státu příslušného k zhodnocení dob pojištění získaných zaměstnanými osobami do 31. 12. 1992 v systému sociálního zabezpečení bývalé České a Slovenské Federativní Republiky, tak, že brání aplikaci vnitrostátního pravidla, podle něhož česká instituce sociálního zabezpečení v plném rozsahu hodnotí pro nárok na dávku i pro stanovení její výše dobu pojištění získanou na území bývalé České a Slovenské Federativní Republiky do 31. 12. 1992, i když k jejímu zhodnocení je podle uvedeného kritéria příslušná instituce sociálního zabezpečení Slovenské republiky?*

2/ *Bude-li odpověď na první otázku záporná, je třeba vykládat čl. 12 Smlouvy o založení Evropského společenství ve spojení s čl. 3 odst. 1, čl. 10 a čl. 46 nařízení č. 1408/71 tak, že brání tomu, aby doba pojištění získaná v systému sociálního zabezpečení bývalé České a Slovenské Federativní Republiky do 31. 12. 1992, která již jednou byla ve stejném rozsahu zohledněna pro dávkové účely v systému sociálního zabezpečení Slovenské republiky, byla podle výše uvedeného vnitrostátního pravidla v plném*

rozsahu zhodnocena pro nárok na dávku ve stáří i pro stanovení její výše pouze státním příslušníkům České republiky s bydlištěm na jejím území?

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 23. 9. 2009, čj. 3 Ads 130/2008-107.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1/ *Ustanovení části A bodu 6 přílohy III nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 629/2006 ze dne 5. dubna 2006, ve spojení s čl. 7 odst. 2 písm. c) téhož nařízení nebrání takovému vnitrostátnímu pravidlu, jako je pravidlo dotčené v původním řízení, podle něhož je vyplácen vyrovnávací příspěvek k dávce ve stáří, pokud je výše této dávky přiznaná podle článku 20 dvoustranné smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou, uzavřené dne 29. října 1992 v rámci opatření určených k vyřešení situace po rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky dne 31. prosince 1992, nižší než dávka, která by byla pobírána, kdyby byl starobní důchod vypočten podle právních norem České republiky.*

2/ *Článek 3 odst. 1 ve spojení s článkem 10 nařízení č. 1408/71, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením č. 118/97, ve znění nařízení č. 629/2006, brání takovému vnitrostátnímu pravidlu, jako je pravidlo dotčené v původním řízení, které umožňuje vyplácet vyrovnávací příspěvek k dávce ve stáří pouze českým státním příslušníkům s bydlištěm na území České republiky, aniž to z hlediska práva Unie nutně vede k tomu, že osoba, která obě tyto podmínky splňuje, bude o tento příspěvek připravena.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 6. 2011 ve věci C-399/09 (*Landtová proti České správě sociálního zabezpečení*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, čj. 3 Ads 130/2008-204.

59. Bezpečnostní softwarová asociace proti Ministerstvu kultury (C-393/09)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ *Je třeba čl. 1 odst. 2 směrnice Rady 91/250/EHS ze dne 14. května 1991 o právní ochraně počítačových programů vykládat tak, že pro účely autorskoprávní ochrany počítačového programu jakožto autorského díla podle uvedené směrnice se „vyjádřením počítačového programu v jakékoliv formě" rozumí také grafické uživatelské rozhraní počítačového programu nebo jeho část?*

2/ *V případě kladné odpovědi na první otázku, představuje televizní vysílání, jímž je veřejnosti umožněno smyslové vnímaní grafického uživatelského rozhraní počítačového programu nebo jeho části, ovšem bez možnosti tento program aktivně ovládat, sdělování autorského díla nebo jeho části veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 16. 9. 2009, čj. 5 As 38/2008-182.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1/ *Grafické uživatelské rozhraní není formou vyjádření počítačového programu ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice Rady 91/250/EHS ze dne 14. května 1991 o právní ochraně počítačových programů, a nemůže se na něj vztahovat autorskoprávní ochrana počítačových programů podle této směrnice. Na takové rozhraní se však může vztahovat jakožto na dílo autorskoprávní ochrana podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, pokud je toto rozhraní vlastním duševním výtvorem autora.*

2/ *Televizní vysílání grafického uživatelského rozhraní nepředstavuje sdělování autorského díla veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 12. 2010 ve věci C-393/09 (*Bezpečnostní softwarová asociace proti Ministerstvu kultury*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, čj. 5 As 38/2008-288 (č. 2293/2011 Sb. NSS).

60. Skoma-Lux proti Celnímu ředitelství Olomouc (C-339/09)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Je třeba zboží označované jako „červené víno dezertní Kagor VK", obsažené v lahvích a 0,75 LTR s obsahem alkoholu 15,8 % – 16,1 % vol, do kterého byl v průběhu jeho výroby přidán řepný cukr a kukuřičný alkohol, tedy substance, které nemají původ v čerstvých hroznech, zařadit do čísla 2204 nebo do čísla 2206 kombinované nomenklatury celního sazebníku?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 2. 9. 2009, čj. 7 Afs 11/2008-75.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1719/2005 ze dne 27. října 2005, musí být vykládáno v tom smyslu, že kvašený (fermentovaný) nápoj z čerstvých hroznů, prodávaný v lahvích 0,75 l, s obsahem alkoholu 15,8 % až 16,1 % obj., do kterého byl v průběhu jeho výroby přidán řepný cukr a kukuřičný alkohol, je třeba zařadit do čísla 2206 kombinované nomenklatury uvedené v příloze I tohoto nařízení.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 12. 2010 ve věci C-339/09 (*Skoma-Lux proti Celnímu ředitelství Olomouc*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2011, čj. 7 Afs 11/2008-109.

61. DAR Duale Abfallwirtschaft und Verwertung Ruhrgebiet proti Ministerstvu životního prostředí (C-299/09; vzato zpět)

Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Je třeba čl. 2 písm. i) a k) nařízení Rady (EHS) č. 259/93 ze dne 1. února 1993 o dozoru nad přepravou odpadů v rámci Evropského společenství, do něj a z něj a o její kontrole ve spojení s čl. 1 písm. e) a f) směrnice Rady 75/442/EHS ze dne 15. července 1975 o odpadech a bodem D10 Přílohy IIA a R1 přílohy IIB téže směrnice vykládat tak, že první z kritérií stanovených Soudním dvorem v rozsudku ze dne 13. 2. 2003 ve věci C-458/00, Komise proti Lucembursku, pro to, aby spalování odpadu bylo možné pokládat za energetické využití odpadu ve smyslu bodu R1 přílohy IIB citované směrnice (tj. hlavním účelem operace musí být umožnit odpadu plnit užitečnou funkci, tedy vyrobit energii), může být splněno i v případě, kdy není dána ani jedna z okolností, které Soudní dvůr v citovaném rozsudku uvádí jako okolnosti svědčící pro využití odpadu, tedy v případě, kdy platbu za tuto operaci neprovádí provozovatel zařízení, v němž má dojít ke spálení odpadu, vůči dodavateli odpadu, ani není toto zařízení technicky uzpůsobeno k tomu, aby v případě nedostatku odpadu mohlo být provozováno na základě primárních zdrojů energie?*
>
> 2/ *Pokud je odpověď na tuto otázku kladná, za jakých podmínek lze v takovém případě považovat danou operaci za využití odpadu?*
>
> *a) Lze od hlediska platby za operaci s odpadem zcela odhlédnout, nebo je pro možnost posouzení dané operace jako využití odpadu přinejmenším třeba, aby výtěžek provozovatele zařízení z prodeje tepelné či elektrické energie získané spálením daného množství odpadu převyšoval příjem provozovatele zařízení z platby za převzetí odpadu?*
>
> *b) Pokud jde o charakter zařízení příjemce odpadu, lze za dostačují okolnost svědčící pro operaci využití odpadu považovat to, že v rozhodnutí o povolení provozu je toto zařízení formálně klasifikováno jako zařízení pro energetické využívání odpadů a že se provozovatel zařízení smluvně zavázal dodávat do sítě určité množství tepelné energie, přičemž v případě porušení tohoto závazku by čelil smluvním sankcím, nebo je minimální podmínkou pro posouzení dané operace jako využití odpadu skutečnost, že provozovatel zařízení by byl z hlediska právního, technického i ekonomického reálně schopen provozovat dané zařízení alespoň přechodně na základě jiných paliv, než je odpad?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 8. 7. 2009, čj. 5 As 49/2009-138.

Žádost o rozhodnutí o předběžných otázkách byla usnesením ze dne 8. 4. 2010, čj. 5 As 49/2009-160 vzata zpět, neboť žalobce v této věci vzal kasační stížnost v plném rozsahu zpět. Řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno usnesením ze dne 30. 6. 2010, čj. 5 As 49/2009-186.

Věc C-299/09 (*DAR Duale Abfallwirtschaft und Verwertung Ruhrgebiet proti Ministerstvu životního prostředí*) byla usnesením ze dne 25. 5. 2010 vyškrtnuta z rejstříku Soudního dvora. Usnesení je dostupné zde.

62. Kyrian proti Celnímu úřadu Tábor (C-233/08)

Nutnost položit předběžnou otázku vyvstala poprvé v roce 2008, a to v souvislosti s doručováním a vykonatelností celních a daňových výměrů vydaných orgány jiných členských států Evropské unie a s vymáháním pohledávek vyplývajících z vykonatelných platebních výměrů v celních a daňových věcech. Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Je třeba čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 76/308/EHS ze dne 15. března 1976 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z některých dávek, cel, daní a jiných opatření, vykládat tak, že jsou-li u soudu členského státu, ve kterém má sídlo dožádaný orgán, žalobou napadena opatření k vymáhání pohledávky, je tento soud oprávněn v souladu s právními předpisy tohoto členského státu zkoumat to, zda doklad o vymahatelnosti (exekuční titul) je vykonatelný a zda byl řádně doručen dlužníkovi?*
>
> 2/ *Vyplývá z obecných právních zásad práva Společenství, zejména zásad spravedlivého procesu, řádné správy a právního státu, že doručení dokladu o vymahatelnosti (exekučního titulu) dlužníkovi v jazyce jiném než jemu srozumitelném, který zároveň není úředním jazykem státu, ve kterém je dlužníkovi doručováno, způsobuje vadu, která umožňuje odepřít vymáhání na základě takového dokladu o vymahatelnosti (exekučního titulu)?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 5. 5. 2008, čj. 5 Afs 48/2007-107.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> 1/ *Článek 12 odst. 3 směrnice Rady 76/308/EHS ze dne 15. března 1976 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z některých dávek, cel, daní a jiných opatření, ve znění směrnice Rady 2001/44/ES ze dne 15. června 2001, musí být vykládán v tom smyslu, že soudy členského státu, ve kterém má sídlo dožádaný orgán, nemají v zásadě pravomoc k ověření vykonatelnosti dokladu o vymahatelnosti pohledávky. Naproti tomu v případě, že je k soudu uvedeného členského státu podána žaloba směřující proti platnosti a řádné povaze takových opatření k vymáhání pohledávky, jako je doručení exekučního titulu, je uvedený soud oprávněn ověřit, zda tato opatření byla řádně provedena v souladu s právními a správními předpisy uvedeného členského státu.*
>
> 2/ *K tomu, aby v rámci vzájemné spolupráce zavedené na základě směrnice 76/308, ve znění směrnice 2001/44, mohl příjemce dokladu o vymahatelnosti pohledávky uplatnit svá práva, musí mu být tento doklad doručen v úředním jazyce členského státu, ve kterém má sídlo dožádaný orgán. K zajištění dodržení tohoto práva přísluší vnitrostátnímu soudu, aby použil své vnitrostátní právo a dbal přitom na zajištění plné účinnosti práva Společenství.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 1. 2010 ve věci C-233/08 (*Kyrian proti Celnímu úřadu Tábor*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, čj. 5 Afs 48/2007-172 (č. 2053/2010 Sb. NSS).

5 Znění předběžných otázek k SDEU položených krajskými soudy a Úřadem pro přístup k dopravní infrastruktuře

1. Komise pro rozhodování ve věcech cizinců (C-722/26) – Krajský soud v Brně

Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> *1/ Brání čl. 25 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 tomu, aby členský stát zamítl žádost o povolení k pobytu za účelem hledání zaměstnání z jiných důvodů, než které uvádí čl. 25 odst. 4 této směrnice? Jinými slovy – je čl. 25 odst. 4 dané směrnice taxativní (vyčerpávající) nebo demonstrativní (příkladmý)?*
>
> *2/ Pokud je výčet důvodů pro zamítnutí žádosti o povolení k pobytu za účelem hledání zaměstnání v čl. 25 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 demonstrativní, pak vzniká další výkladový problém, jestliže členský stát nevyužil možnost zavést lhůtu pro podání žádosti podle čl. 25 odst. 5 této směrnice a cizinec podal žádost ještě v době platnosti svého povolení k pobytu za účelem studia.*
>
> *Brání za této situace čl. 25 uvedené směrnice tomu, aby členský stát přesto požadoval, aby cizinec podal žádost o povolení k pobytu za účelem hledání zaměstnání bez zbytečného odkladu po dokončení studia? Jinými slovy – brání čl. 25 této směrnice tomu, aby členský stát takovou žádost podanou několik měsíců po ukončení studia zamítl z důvodu, že cizinec po dokončení studia přestal plnit účel svého studijního povolení k pobytu?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 1. 7. 2026, čj. 41 A 21/2026-52.

Soudní dvůr ve věci dosud nerozhodl. Řízení je vedeno pod sp. zn. C-722/26.

2. Česká správa sociálního zabezpečení (C-639/26) – Krajský soud v Brně

Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Musí být čl. 46 a čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 vykládány v tom smyslu, že při výpočtu dílčí starobní dávky v systému, jehož výše závisí na výdělcích dosažených v rozhodném období, postačuje zohlednění dob pojištění získaných v jiném členském státě pouze jako vyloučených dob z rozhodného období pro stanovení osobního vyměřovacího základu, anebo je nezbytné těmto dobám přiřadit výdělkové prvky odvozené z dob pojištění získaných podle právních předpisů příslušného státu?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 8. 6. 2026, čj. 34 Ad 24/2025-86.

Soudní dvůr ve věci dosud nerozhodl. Řízení je vedeno pod sp. zn. C-639/26.

3. MPM-Quality (C-693/25) – Městský soud v Praze

Městský soud v Praze položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> *1/ Je namístě čl. 209 odst. 5 ve spojení s čl. 61 odst. 2 a 137 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001[1] ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (dále jen „nařízení") [čl. 165 odst. 5 ve spojení s články 54 odst. 2 a 110 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 207/2009[2] ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (dále jen „původní nařízení")] vykládat tak, že ke stavení či přerušení prekluzivní lhůty pro podání žaloby na uložení zákazu užívání pozdější ochranné známky Evropské unie může docházet i na základě jiné právní skutečnosti, než je podání samotného návrhu na zákaz užívání ochranné známky Evropské unie?*
>
> *2/ Pokud je odpověď na předchozí otázku kladná, je namístě shora uvedená ustanovení vykládat tak, že na běh prekluzivní lhůty má vliv skutečnost, že po určitou dobu je z národního rejstříku (nesprávně) vymazána starší národní ochranná známka kolidující s ochrannou známkou Evropské unie a následně dojde k obnovení zápisu této národní ochranné známky z tohoto důvodu, že soudy ve správním soudnictví pro nezákonnost zruší rozhodnutí správního orgánu o jejím výmazu? Jinými slovy,*

přestává po dobu, kdy je národní ochranná známka (nesprávně) vymazána z rejstříku, běžet prekluzivní lhůta pro podání žaloby podle čl. 209 odst. 5 nařízení?

3/ Pokud jde odpověď na předchozí otázku kladná, způsobí skutečnost, že je národní ochranná známka po určitý čas (nesprávně) vymazána z rejstříku stavení prekluzivní lhůty nebo její přetržení? Jinými slovy, pokračuje po obnovení zápisu národní ochranné známky do rejstříku běh původní pětileté lhůty (její zbývající části) nebo začne běžet pětiletá lhůta nová?

4/ Jaký vliv má pak v návaznosti na předchozí otázky na běh prekluzivní lhůty podle čl. 209 odst. 5, čl. 137 odst. 1 a čl. 61 odst. 2 nařízení skutečnost, že vlastník národní ochranné známky včas zahájil řízení podle čl. 209 odst. 5 nařízení, avšak žaloba byla pravomocně zamítnuta, neboť v okamžiku rozhodnutí vnitrostátního soudu o této žalobě byla národní ochranná známka žalobce z rejstříku vymazána? Je v takovém případě namístě počítat běh prekluzivní lhůty (či její zbývající části v případě stavení) pro podání druhé žaloby v pořadí (po opětovném zápisu národní ochranné známky do rejstříku) od pravomocného zamítnutí první žaloby, nebo až do opětovného zápisu národní ochranné známky do rejstříku?

5/ Brání úprava obsažená v článku 209 odst. 5 ve spojení s články 61 odst. 2 a 137 odst. 1 nařízení [čl. 165 odst. 5 ve spojení s články 54 odst. 2 a 110 odst. 1 původního nařízení] tomu, aby se právo na uplatnění zákazu užívání evropské ochranné známky na území přistoupivšího členského státu v souladu s vnitrostátním právem promlčelo dříve, než uplyne prekluzivní lhůta stanovená nařízením, a aby soud zákaz k námitce promlčení vznesené za podmínek stanovených vnitrostátním právem vlastníkem evropské ochranné známky neuložil?

6/ Musí být čl. 209 odst. 5 nařízení [čl. 165 odst. 5 původního nařízení] vykládán v tom smyslu, že vlastník starší národní ochranné známky se může v přistoupivším členském státě s úspěchem domáhat uložení zákazu užívání pozdější evropské ochranné známky, ačkoli vlastník pozdější evropské ochranné známky užíval na území předmětného státu označení tvořící její dominantní prvek dříve, než došlo k přihlášení starší národní ochranné známky, a tudíž mu k označení tvořícímu dominantní prvek evropské ochranné známky svědčí v tomto členském státě práva předchozího uživatele?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 13. 9. 2024, čj. 3 Cm 3/2021-117.

Soudní dvůr ve věci dosud nerozhodl. Řízení je vedeno pod sp. zn. C-693/25.

4. Vodovody a kanalizace Přerov, a.s. proti Úřadu pro ochranu osobních údajů (C-575/24) - Městský soud v Praze

Městský soud v Praze položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ Je čl. 2 bod 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1024 z 20. 6. 2019 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru třeba vykládat tak, že veřejným podnikem je též podnik, ve kterém více subjektů veřejného sektoru může dohromady vykonávat dominantní vliv na základě vlastnických práv, finanční účasti v něm nebo pravidel, jimiž se řídí?

2/ Je-li odpověď na první otázku kladná, předpokládá se dominantní vliv dle uvedeného článku směrnice 2019/1024 i v případě, že více subjektů veřejného sektoru dohromady drží většinu upsaného základního kapitálu podniku, disponují většinou hlasovacích práv vyplývajících z podílu na podniku, nebo mohou jmenovat více než polovinu členů správního, řídícího nebo dozorčího orgánu podniku, nebo je třeba zkoumat, zda tyto subjekty veřejného sektoru skutečně jednají ve shodě a mají společné zájmy?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 23. 7. 2024, čj. 11 A 27/2023-108.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 2 bod 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1024 ze dne 20. června 2019 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru musí být vykládán v tom smyslu, že pod pojem „veřejný podnik" ve smyslu tohoto ustanovení spadá i podnik, ve kterém může více subjektů veřejného sektoru vykonávat dominantní vliv dohromady, přičemž k tomu, aby bylo možné takový vliv předpokládat, není nezbytné zkoumat, zda tyto subjekty jednají ve shodě a mají společné zájmy.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 6. 2026 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: dosud nerozhodnuto.

5. Nuratau (C-349/24) - Krajský soud v Brně

Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Je třeba čl. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (přepracované znění), vykládat tak, že lze za příznivější normu pro určování osob, které mají nárok na doplňkovou ochranu, ve smyslu tohoto ustanovení považovat právní úpravu členského státu umožňující udělení doplňkové ochrany žadateli o mezinárodní ochranu i v případě reálné hrozby takového typu vážné újmy, který nezná čl. 15 dané směrnice a který spočívá v tom, že by vycestování žadatele o mezinárodní ochranu z členského státu bylo v rozporu s mezinárodními závazky daného členského státu, za předpokladu, že se zároveň tento rozpor s mezinárodními závazky členského státu vztahuje k situaci v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 9. 5. 2024, čj. 41 Az 46/2023-35.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby byla za příznivější normu, kterou lze zavést podle tohoto článku 3, považována vnitrostátní právní úprava, která stanoví, že se doplňková ochrana udělí státnímu příslušníkovi třetí země, který by byl v případě vycestování do země svého původu vystaven reálné hrozbě porušení práva na soukromý život z důvodu přerušení jeho vazeb na členský stát, který posuzuje žádost o mezinárodní ochranu.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 6. 2025 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2025, čj. 41 Az 46/2023-63.

6. OSA proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (C-161/24) - Krajský soud v Brně

Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> *1/ Může být čl. 102 písm. a) SFEU vykládán tak, že zneužitím dominantního postavení ve smyslu tohoto článku je jednání organizace kolektivní správy, která má v členském státě faktický monopol a uplatňuje vůči provozovatelům ubytovacích zařízení ceny za poskytování licence ke zpřístupňování autorských děl prostřednictvím televizních a rozhlasových přijímačů umístěných na pokojích určených k soukromému ubytování hostů, ve kterých nezohledňuje skutečnou obsazenost jednotlivých pokojů daných ubytovacích zařízení?*
>
> *2/ Pokud je odpověď na první předběžnou otázku kladná, je třeba takovou praktiku hodnotit z pohledu (a) uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek, nebo (b) uplatňování excesivních cen?*
> *- Pokud je správným standardem uplatňování nepřiměřených obchodních podmínek, jakým konkrétním testem je třeba jej posuzovat?*
> *- Pokud je správným standardem uplatňování excesivních cen, jakým konkrétním testem je třeba jej posuzovat – obecným „United Brands testem" nebo jeho určitou upravenou verzí?*
>
> *3/ Je třeba při prokazování porušení čl. 102 písm. a) SFEU v souvislosti s jednáním uvedeným v první položené otázce prokazovat skutečné nebo potenciální negativní účinky na soutěž (včetně dopadů na spotřebitelský blahobyt a vykořisťovacích účinků jednání dominanta)?*

4/ Je třeba při prokazování porušení čl. 102 písm. a) SFEU v souvislosti s jednáním uvedeným v první položené otázce prokazovat podstatný vliv jednání na obchod mezi členskými státy EU, nebo postačuje důvodný předpoklad, že by k takovému dopadu mohlo dojít a není nutné zkoumat jeho skutečnou míru?

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 29. 2. 2024, čj. 29 Af 8/2021-388.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 2 bod 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1024 ze dne 20. června 2019 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru musí být vykládán v tom smyslu, že pod pojem „veřejný podnik" ve smyslu tohoto ustanovení spadá i podnik, ve kterém může více subjektů veřejného sektoru vykonávat dominantní vliv dohromady, přičemž k tomu, aby bylo možné takový vliv předpokládat, není nezbytné zkoumat, zda tyto subjekty jednají ve shodě a mají společné zájmy.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 12. 2025 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2026, čj. 29 Af 8/2021-616.

7. CS STEEL proti Generálnímu ředitelství cel (C-86/24) - Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Je platné základní pravidlo určování původu uvedené u položky 7304 41 harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží stanovené v příloze 22-01 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/2446 ze dne 28. července 2015, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, pokud jde o podrobná pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie, v rozsahu, v němž vylučuje, že pro změnu původu za tepla dokončených trubek položky 7304 11 splňujících normu ASTM A312 je dostačující jejich zpracování za studena (úběrem za studena)?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 23. 1. 2024, čj. 60 Af 13/2021-184.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Přezkum předběžné otázky neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost základního pravidla použitelného na zboží spadající do položky 730441 harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží, jak je uvedeno v příloze 22-01 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/2446 ze dne 28. července 2015, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, pokud jde o podrobná pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. 10. 2025 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 18. 11. 2025, čj. 60 Af 13/2021-211.

8. BG Technik proti Generálnímu ředitelství cel (C-567/23) - Krajský soud v Ostravě

Krajský soud v Ostravě položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Může být elektrický vozík, vyznačující se těmito znaky:

- *dvě nápravy s poháněnou zadní nápravou,*
- *dvě sady pneumatik, přičemž zadní pneumatiky jsou větší, proti přepadnutí,*
- *vozík se ovládá za pomocí řídítek uzavřeného oválného tvaru umístěných na samostatném odděleném sloupku řízení, je vybaven ovládacími prvky a uzpůsoben pro ovládání řízení a rychlosti jednou rukou,*
- *vozík je vybaven elektromagnetickou brzdou působící na zadní kola,*

- *rozměry vozíku jsou 122 × 63 × 125 cm (d-š-v) – výška je uváděna s opěradlem v provozní poloze,*
- *polohovatelné a otočné sedadlo s područkami,*
- *vodorovná plošina mezi přední a zadní částí vozíku,*
- *elektrický motor o výkonu 800 W, který umožňuje vozíku dosáhnout rychlosti až 15 km/hod a dojezdové vzdálenosti až 45 km,*

zařazen pod číslo 8713 90 00 kombinované nomenklatury navzdory prováděcímu nařízení Komise (EU) 2021/1367 ze dne 6. srpna 2021 o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury?

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 31. 8. 2023, čj. 22 Af 21/2022-113.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Číslo 8713 kombinované nomenklatury uvedené v příloze I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění vyplývajícím z prováděcího nařízení Komise (EU) č. 927/2012 ze dne 9. října 2012, z prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1001/2013 ze dne 4. října 2013, z prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1101/2014 ze dne 16. října 2014 a z prováděcího nařízení Komise (EU) 2020/1577 ze dne 21. září 2020, musí být vykládáno v tom smyslu, že nezahrnuje takové zboží, jako je čtyřkolový vozík s elektrickým motorem, který je jednomístný, má polohovatelné a otočné sedadlo s područkami, je vybaven odděleným sloupkem řízení a elektromagnetickou automatickou brzdou působící na zadní kola, která jsou konstruována tak, aby bránila přepadnutí, ovládá se pomocí řídítek uzavřeného oválného tvaru umístěných na tomto sloupku řízení a jeho maximální rychlost je vyšší než 10 km/h, avšak nepřesahuje 16 km/h.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 11. 2024 je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 3. 2025, čj. 22 Af 21/2022-145.

9. Fondee proti České národní bance (C-695/22) - Městský soud v Praze

Městský soud v Praze položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Má osoba, která je dle čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů vyňata z působnosti této směrnice a podle čl. 3 odst. 3 této směrnice nepožívá volného pohybu služeb ve smyslu jejího čl. 34, právo na volný pohyb služeb zakotvený v čl. 56 SFEU, pokud sama neposkytuje investiční služby na základě jednotného evropského pasu zákazníkovi usazenému v jiném členském státě, ale investiční službu od zahraničního subjektu využívajícího jednotného evropského pasu přijímá, resp. se na jejím poskytování konečnému zákazníkovi jinak podílí (zprostředkovává jej)?*
>
> 2/ *Pokud je odpověď na předchozí otázku kladná, brání unijní právo, konkrétně čl. 56 SFEU, právní úpravě zakazující investičnímu zprostředkovateli předávat pokyny zákazníka zahraničnímu obchodníkovi s cennými papíry?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 26. 10. 2022, čj. 18 A 45/2021-96.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 3 odst. 1 písm. c) bod i) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU musí být vykládán v tom smyslu, že osoby, které členský stát vyňal z působnosti této směrnice, jsou oprávněny předávat pokyny zákazníků s bydlištěm nebo sídlem v tomto členském státě k provedení investičním podnikům usazeným v jiném členském státě a povoleným za tímto účelem na základě uvedené směrnice příslušným orgánem tohoto jiného členského státu, a tudíž brání vnitrostátní právní úpravě, která takové předávání zakazuje.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 5. 2024 ve věci C-695/22 (Fondee) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2024, čj. 18 A 45/2021-218.

10. CV proti Ministerstvu vnitra (C-406/22) - Krajský soud v Brně

Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Má být kritérium určení bezpečných zemí původu pro účely čl. 37 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany v příloze I písm. b) k této směrnici – tedy že daná země poskytuje ochranu proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím dodržování práv a svobod stanovených v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené úmluvy nelze odchýlit – vykládáno tak, že pokud země odstoupí od závazků podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě ohrožení ve smyslu čl. 15 této úmluvy, pak již nesplňuje dané kritérium pro své označení coby bezpečné země původu?*
>
> 2/ *Má být čl. 36 a 37 směrnice 2013/32/EU vykládán tak, že brání tomu, aby členský stát označil určitou zemi jako bezpečnou zemi původu jen částečně s určitými teritoriálními výjimkami, v jejichž případě se domněnka, že je tato část země pro žadatele bezpečná, neuplatní, a pokud členský stát zemi s takovými teritoriálními výjimkami za bezpečnou označí, pak nelze dotčenou zemi jako celek pojímat coby bezpečnou zemi původu pro účely této směrnice?*
>
> 3/ *Je-li odpověď na některou ze dvou výše předložených předběžných otázek pozitivní, má být čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv EU vykládán tak, že soud rozhodující o opravném prostředku proti rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti podle čl. 32 odst. 2 uvedené směrnice, vydanému v řízení podle čl. 31 odst. 8 písm. b) této směrnice, musí k rozporu označení země za bezpečnou s unijním právem z uvedených důvodů přihlédnout z úřední povinnosti (ex officio) i bez námitky žadatele?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 20. 6. 2022, čj. 41 Az 14/2022-30.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *1) Článek 37 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany ve spojení s její přílohou I musí být vykládán v tom smyslu, že třetí země nepřestává splňovat kritéria pro své označení coby bezpečné země původu pouze z toho důvodu, že využije právo na odstoupení od závazků stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, která byla podepsána dne 4. listopadu 1950 v Římě, podle článku 15 této úmluvy, avšak příslušné orgány členského státu, který provedl takové označení, musí posoudit, zda podmínky uplatnění tohoto práva mohou toto označení zpochybnit.*
>
> *2) Článek 37 směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby třetí země mohla být označena jako bezpečná země původu, pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež jsou uvedeny v příloze I této směrnice.*
>
> *3) Článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že je-li k soudu podán opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla posouzena ve zvláštním režimu použitelném na žádosti podané žadateli pocházejícími z třetích zemí, které jsou v souladu s článkem 37 této směrnice označeny za bezpečné země původu, musí uvedený soud v rámci úplného a ex nunc posouzení, které stanoví tento čl. 46 odst. 3, přihlédnout na základě skutečností obsažených ve spise a těch, se kterými byl seznámen v průběhu řízení, k tomu, že došlo k porušení materiálních požadavků takového označení uvedených v příloze I uvedené směrnice, i když toto porušení není na podporu tohoto opravného prostředku výslovně namítáno.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 4. 10. 2024 ve věci C-406/22 (Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2024, čj. 41 Az 14/2022-154.

11. CROSS Zlín proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (C-303/22) - Krajský soud v Brně

Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Je v souladu se čl. 2 odst. 3 a čl. 2a odst. 2 směrnice Rady 89/665/EHS ze dne 21. prosince 1989 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce vykládaným ve světle čl. 47 Listiny základních práv EU, pokud česká právní úprava umožňuje zadavateli uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku před podáním žaloby k soudu příslušnému k přezkumu zákonnosti druhostupňového rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o vyloučení uchazeče?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 5. 5. 2022, čj. 30 Af 6/2021-187.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 2 odst. 3 a čl. 2a odst. 2 směrnice Rady 89/665/EHS ze dne 21. prosince 1989 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které je uzavření smlouvy na veřejnou zakázku veřejnému zadavateli zakázáno pouze do okamžiku, kdy orgán prvního stupně ve smyslu tohoto čl. 2 odst. 3 rozhodne o návrhu na přezkum rozhodnutí o zadání této zakázky, aniž je v tomto ohledu relevantní, zda je tento orgán příslušný k přezkumu soudem či nikoli.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 1. 2024 ve věci C-303/22 (*CROSS Zlín proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2024, čj. 30 Af 6/2021-305.

12. CD proti Ministerstvu vnitra (C-257/22) - Krajský soud v Brně

Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Má být čl. 4 odst. 2 a 3 a čl. 5 in fine směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ve spojení s čl. 2, čl. 4 a čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv EU vykládán tak, že brání tomu, aby se při posouzení, zda rozhodnutí o navrácení podle čl. 6 směrnice 2008/115/ES nepovede k porušení zásady nenavracení, použil koncept bezpečné země původu podle čl. 36 a 37 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany v kombinaci se zúženou definicí zásady nenavracení zaměřenou jen na zákaz špatného zacházení podle čl. 4 Listiny základních práv EU a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 28. 2. 2022, čj. 41 A 35/2021-27.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 2 odst. 1 a čl. 3 bod 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, jsou-li posuzovány ve světle bodu 9 odůvodnění této směrnice a ve spojení s čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, musí být vykládány v tom smyslu, že brání vydání rozhodnutí o navrácení na základě čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115 vůči státnímu příslušníkovi třetí země poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu, avšak před tím, než bylo o této žádosti rozhodnuto v prvním stupni, a to bez ohledu na dobu pobytu, které se týká uvedené rozhodnutí o navrácení.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 11. 2023 ve věci C-257/22 (*CD proti Ministerstvu vnitra*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 1. 2024, čj. 41 A 35/2021-118.

13. RegioJet proti Českým dráhám (C-104/21) - Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře

Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Jsou nosiče informací, které obsahují informace pro cestující v listinné podobě a jsou umístěné v prostorách železničních stanic, zařízeními služeb ve smyslu čl. 3 odst. 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru?*
>
> 2/ *Je směrnice 2012/34/EU dle čl. 288 SFEU závazná pro České dráhy, a. s., jako pro stát v širším smyslu? Mohou se jednotlivci dovolávat přímého účinku odchylně transponované či netransponované směrnice vůči Českým dráhám, a. s.?*

Předběžné otázky byly položeny žádostí ze dne 19. 2. 2021, čj. UPDI-0567/21/MT.

Podle Soudního dvora však Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře nelze považovat za "soud" ve smyslu čl. 267 SFEU. Proto usnesením ze dne 26. 10. 2022 rozhodl, že žádost o rozhodnutí o předběžných otázkách je zjevně nepřípustná. Usnesení je dostupné zde.

14. VÍTKOVICE STEEL proti Ministerstvu životního prostředí (C-524/20) - Městský soud v Praze

Městský soud v Praze položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Vyžaduje čl. 10 odst. 8 rozhodnutí Komise 2011/278/EU ze dne 27. dubna 2011, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise platná v celé Unii podle článku 10a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES, ve spojení s přílohou I tohoto rozhodnutí, přidělení bezplatných emisních povolenek pro období 2013–2020 pro zařízení, v němž probíhá proces kyslíkový konvertor, jehož vstupem je tekuté železo nasycené uhlíkem dovezené z jiného zařízení odlišného provozovatele, je-li zároveň zajištěno, že nedojde k dvojímu započítání ani dvojímu přidělení povolenek určených pro produkt tekutý kov?*
>
> 2/ *Je-li odpověď na první otázku záporná, je čl. 10 odst. 8 rozhodnutí 2011/278/EU ve spojení s přílohou I tohoto rozhodnutí neplatný ve vztahu k produktu tekutý kov, a to pro rozpor s čl. 2 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství, ve spojení s přílohou I této směrnice, případně pro nesrozumitelnost?*
>
> 3/ *Je-li odpověď na druhou otázku kladná, je neplatný též čl. 1 odst. 1 rozhodnutí Komise 2013/448/EU ze dne 5. září 2013 o vnitrostátních prováděcích opatřeních pro přechodné bezplatné přidělování povolenek na emise skleníkových plynů v souladu s čl. 11 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ve vztahu k zařízení s identifikátorem CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05, a to pro pozbytí právního podkladu?*
>
> 4/ *Je-li odpověď na první otázku kladná, lze čl. 1 odst. 1 a odst. 2 třetí pododstavec rozhodnutí 2013/448/EU ve vztahu k zařízení s identifikátorem CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05 vykládat tak, že umožňuje přidělení povolenek určených pro produkt tekutý kov tomuto zařízení na základě nové žádosti České republiky, bude-li vyloučeno dvojí započítání i dvojí přidělení povolenek?*
>
> 5/ *Je-li odpověď na čtvrtou otázku záporná, je čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2013/448/EU ve vztahu k zařízení s identifikátorem CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05 neplatný pro rozpor s čl. 10 odst. 8 rozhodnutí 2011/278/EU ve spojení s přílohou I tohoto rozhodnutí?*
>
> 6/ *Je-li kladná odpověď na třetí, čtvrtou nebo pátou otázku, jak má podle unijního práva postupovat orgán členského státu, který provozovateli zařízení, v němž probíhá proces kyslíkový konvertor, v rozporu s unijním právem nepřidělil bezplatné emisní povolenky, pokud dané zařízení již není v provozu a období, pro něž byly povolenky přidělovány, již skončilo?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 29. 9. 2020, čj. 10 A 35/2019-63.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 1 odst. 1 a odst. 2 třetí pododstavec rozhodnutí Komise 2013/448/EU ze dne 5. září 2013 o vnitrostátních prováděcích opatřeních pro přechodné bezplatné přidělování povolenek na emise skleníkových plynů v souladu s čl. 11 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES musí být vykládán v tom smyslu, že neumožňuje, aby spornému zařízení v původním řízení byly v rámci referenční úrovně produktu pro „tekutý kov" přiděleny bezplatné povolenky na základě nové žádosti České republiky, i když bude vyloučeno dvojí započítání emisí a dvojí přidělení povolenek.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2021 ve věci C-524/20 (*VÍTKOVICE STEEL proti Ministerstvu životního prostředí*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2022, čj. 10 A 35/2019-145.

15. CityRail proti Správě železnic (C-453/20) - Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře

Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Je místo nakládky a vykládky pro přepravu věcí, včetně související koleje, součástí železniční infrastruktury ve smyslu čl. 3 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru?*
>
> 2/ *Je v souladu se směrnicí 2012/34/EU, že provozovatel infrastruktury může kdykoliv změnit v neprospěch dopravců výši cen za použití železniční infrastruktury nebo zařízení služeb?*
>
> 3/ *Je směrnice 2012/34/EU dle čl. 288 SFEU závazná pro státní organizaci Správu železnic?*
>
> 4/ *Lze považovat za diskriminační pravidla obsažená ve zprávě o síti, pokud jsou v rozporu s takovými předpisy EU, které je Správa železnic povinna dodržovat?*

Předběžné otázky byly položeny žádostí ze dne 23. 9. 2020, čj. UPDI-3466/20/KE.

Podle Soudního dvora však Úřad pro přístup k doprvní infrastruktuře nelze považovat za "soud" ve smyslu čl. 267 SFEU. Proto rozsudkem ze dne 3. 5. 2022 rozhodl, že žádost o rozhodnutí o předběžných otázkách je zjevně nepřípustná. Rozsudek je dostupný zde.

16. ELVOSPOL proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-398/20) - Krajský soud v Brně

Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

> *Je v rozporu se smyslem čl. 90 odst. 1 a 2 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty vnitrostátní právní úprava stanovící podmínku, která znemožňuje plátci daně z přidané hodnoty, jestliže mu vznikla povinnost přiznat daň při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátci, provést opravu výše daně na výstupu z hodnoty pohledávky vzniklé v období šesti měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku plátce daně, který za plnění zaplatil jen částečně nebo vůbec?*

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 29. 7. 2020, čj. 62 Af 62/2018-64.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Článek 90 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátnímu ustanovení, které pro opravu výše daně z přidané hodnoty stanoví podmínku, že zčásti nebo zcela nesplacená pohledávka nevznikla v období šesti měsíců před rozhodnutím o úpadku dlužnické společnosti, a tato podmínka přitom neumožňuje vyloučit, že by se tato pohledávka mohla nakonec stát s konečnou platností nevymahatelnou.*

Rozsudek ze dne 11. 11. 2021 ve věci C-398/20 (*ELVOSPOL proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2022, čj. 62 Af 62/2018-182 (č. 4322/2022 Sb. NSS).

17. Vinařství U Kapličky proti Státní zemědělské a potravinářské inspekci (C-86/20) - Krajský soud v Brně

Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ *Představuje dokument V I 1 vydaný na základě nařízení Komise (ES) č. 555/2008 ze dne 27. června 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína obsahující osvědčení autorizovaného subjektu třetí země, že výrobek byl vyroben za použití enologických postupů doporučených a zveřejněných Mezinárodní organizací pro révu a víno nebo schválených Společenstvím, pouhou administrativní podmínku pro vstup vína na území Evropské unie?*

2/ *Brání unijní právo vnitrostátnímu pravidlu, které umožňuje obchodníkovi s vínem dovezeným z Moldavska zprostit se odpovědnosti za správní delikt spočívající v uvedení vína podrobeného enologickým postupům nepovoleným v Evropské unii do oběhu, není-li vnitrostátními orgány vyvrácena domněnka tohoto obchodníka, že víno bylo vyrobeno za použití enologických postupů schválených Evropskou unií, kterou mohl nabýt z dokumentu V I 1 vydaného moldavskými orgány na základě nařízení č. 555/2008?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 14. 1. 2020, čj. 31 A 103/2016-409.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1/ *Článek 80 odst. 2 písm. a) a c) a čl. 90 odst. 3 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty musí být vykládány v tom smyslu, že osvědčení obsažené v dokladu V I 1 vydaném – na základě čl. 43 nařízení Komise (ES) č. 555/2008 ze dne 27. června 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína – pro určitou šarži vína dováženou do Evropské unie, podle něhož byla tato šarže vyrobena za použití enologických postupů doporučených a zveřejněných Mezinárodní organizací pro révu a víno nebo schválených Unií, je relevantní pro posouzení souladu této šarže s enologickými postupy uvedenými v čl. 80 odst. 2 písm. a) a c) nařízení č. 1308/2013, avšak samo o sobě k prokázání tohoto souladu nestačí.*

2/ *Článek 89 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. prosince 2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky, ve spojení s čl. 64 odst. 2 písm. d) tohoto nařízení a s čl. 80 odst. 2 nařízení č. 1308/2013, musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která stanoví, že pokud osoba uvádějící na trh v tomto členském státě šarži vína dovezenou ze třetí země, která není v souladu s enologickými postupy uvedenými v čl. 80 odst. 2 písm. a) nebo c) nařízení č. 1308/2013, předloží doklad V I 1 vydaný pro tuto šarži a osvědčující, že byla vyrobena za použití enologických postupů doporučených a zveřejněných Mezinárodní organizací pro révu a víno nebo schválených Unií, leží důkazní břemeno v otázce zavinění tohoto obchodníka při porušení zákazu uvádění na trh stanoveného v čl. 80 odst. 2 nařízení č. 1308/2013 na straně příslušných orgánů tohoto členského státu.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2022 ve věci C-86/20 (*Vinařství U Kapličky proti Státní zemědělské a potravinářské inspekci*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2022, čj. 31 A 103/2016-547.

18. Samohýl group proti Generálnímu ředitelství cel (C-941/19) - Krajský soud v Ostravě

Krajský soud v Ostravě položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Je třeba zboží označované jako „Bob Martin Clear 50 mg roztok pro nakapání na kůži - spot-on pro kočky" dodávaný v pipetách (0,5 ml), obsahující účinnou látku Fipronilum (v jedné pipetě 50 mg) a pomocné látky butylhydroxyanisol E 320, butylhydroxytoluen E 321, benzylalkohol a diethylenglykol-monoethyleter, zařadit do čísla 3004 nebo do čísla 3808 kombinované nomenklatury celního sazebníku?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 13. 12. 2019, čj. 64 Af 9/2018-41.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Kombinovaná nomenklatura uvedená v příloze I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění vyplývajícím z prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1101/2014 ze dne 16. října 2014, musí být vykládána v tom smyslu, že výrobek tvořený roztokem určeným pro kočky, který se musí aplikovat nakapáním na kůži (spot-on) pomocí pipet (0,5 ml) a který obsahuje účinnou látku zvanou fipronil (50 mg na pipetu) a pomocné látky, jako je butylhydroxyanisol E 320, butylhydroxytoluen E 321, benzylalkohol

a diethylenglykol-monoethyleter, spadá – s výhradou, že předkládající soud posoudí všechny skutkové okolnosti, které má k dispozici – do čísla 3808 této nomenklatury jakožto „insekticid“.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. 3. 2021 ve věci C-941/19 (*Samohýl group proti Generálnímu ředitelství cel*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 4. 2021, čj. 64 Af 9/2018-64.

19. Tesco Stores ČR proti Ministerstvu zemědělství (C-881/19) - Krajský soud v Brně

Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Má být pravidlo obsažené v příloze VII části E bodu 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům vykládáno tak, že u potraviny určené konečnému spotřebiteli v České republice lze uvádět v rámci složení výrobku směsnou složku vymezenou v příloze I části A bodu 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/36/ES ze dne 23. června 2000 o kakaových a čokoládových výrobcích určených k lidské spotřebě bez rozvedení jejího složení pouze v případě, že je tato směsná složka označena přesně podle české jazykové verze přílohy I směrnice 2000/36/ES?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 25. 10. 2019, čj. 31 A 172/2017-119.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Příloha VII část E bod 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům musí být vykládána v tom smyslu, že hospodářský subjekt je při označování výrobků uváděných na trh na území určitého členského státu osvobozen od povinnosti uvádět všechny složky, jež jsou součástí směsné složky ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. h) tohoto nařízení, jen tehdy, je-li tato směsná složka, na kterou se vztahuje prodejní název podle přílohy I části A směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/36/ES ze dne 23. června 2000 o kakaových a čokoládových výrobcích určených k lidské spotřebě, označena v seznamu složek tímto prodejním názvem v jazykové verzi dotyčného členského státu.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 1. 2022 ve věci C-881/19 (*Tesco Stores ČR proti Ministerstvu zemědělství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2022, čj. 31 A 172/2017-302, kterým bylo řízení zastaveno, neboť žalobce v této věci vzal žalobu v plném rozsahu zpět.

20. ARMOSTAV MÍSTEK proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-520/19) - Krajský soud v Ostravě

Krajský soud v Ostravě položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Brání existence výslovné vnitrostátní úpravy o ručení za chybějící daň v podvodném řetězci orgánům finanční správy v odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty takovému ručiteli podle judikatorních závěrů Soudního dvora o podvodech na DPH? Brání takovému postupu v uvedené situaci čl. 17 odst. 1, čl. 20, čl. 52 odst. 1, čl. 52 odst. 6 a čl. 54 Listiny základních práv EU?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 18. 6. 2019, čj. 22 Af 33/2016-93.

Podle Soudního dvora však žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nesplňovala požadavky na obsah výslovně uvedené v čl. 94 jednacího řádu. Proto usnesením ze dne 14. 11. 2019 rozhodl, že předběžná otázka je zjevně nepřípustná. Usnesení je dostupné zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 6. 2020, čj. 22 Af 33/2016-108.

21. Herst proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-401/18) - Krajský soud v Praze

Krajský soud v Praze položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Má být za osobu povinnou k dani uvedenou v čl. 138 odst. 2 písm. b) směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH") považována jakákoliv osoba povinná k dani? Pokud nikoliv, na které osoby povinné k dani se uvedené ustanovení vztahuje?*
>
> 2/ *Pokud bude odpověď Soudního dvora taková, že se čl. 138 odst. 2 písm. b) směrnice o DPH vztahuje na situaci, jako je v původním řízení (tedy, že nabyvatelem výrobků je osoba povinná k dani, která je registrována k dani), má být uvedené ustanovení vykládáno tak, že pokud je odeslání nebo přeprava těchto výrobků uskutečněna v souladu s příslušnými ustanoveními směrnice Rady 2008/118/ES o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS (dále jen „směrnice o spotřebních daních"), je třeba považovat za dodávku s nárokem na osvobození podle uvedeného ustanovení to dodání, které je spojeno s postupy podle směrnice o spotřebních daních, ačkoliv by jinak nebyly splněny podmínky pro osvobození podle čl. 138 odst. 1 směrnice o DPH s ohledem na přiřazení přepravy zboží jiné transakci?*
>
> 3/ *Pokud bude odpověď Soudního dvora taková, že se čl. 138 odst. 2 písm. b) směrnice o DPH nevztahuje na situaci, jako je v původním řízení, je skutečnost, že zboží je přepravováno v režimu s podmíněným osvobozením od spotřební daně skutečností rozhodnou pro to, kterému z více po sobě následujících dodání má být přičtena přeprava pro účely nároku na osvobození od DPH podle čl. 138 odst. 1 směrnice o DPH?*
>
> 4/ *Nabývá „právo nakládat se zbožím jako vlastník" ve smyslu směrnice o DPH osoba povinná k dani, jestliže nakoupí zboží od jiné osoby povinné k dani přímo pro konkrétního odběratele s cílem splnit jeho časově předcházející objednávku (určující druh zboží, jeho množství, místo původu a čas dodání), jestliže sama se zbožím nijak fyzicky nenakládá, neboť v souvislosti s uzavřením kupní smlouvy její odběratel souhlasí s tím, že si zajistí přepravu zboží z místa jeho původu, a ona mu tak pouze zprostředkuje přístup k požadovanému zboží prostřednictvím svých dodavatelů a předá informace nezbytné pro převzetí zboží (jejím jménem či jménem jejích subdodavatelů v řetězci), přičemž jejím ziskem z transakce je rozdíl mezi nákupní a prodejní cenou tohoto zboží, aniž by v rámci řetězce byla fakturována cena přepravy zboží?*
>
> 5/ *Stanoví směrnice o spotřebních daních ve svých ustanoveních (např. v čl. 4 bodu 1, čl. 17 nebo čl. 19), ať již přímo, nebo nepřímo prostřednictvím omezení pro faktické nakládání s takovým zbožím, dostačující podmínky pro převod „práva nakládat se zbožím (podléhajícím spotřební dani) jako vlastník" ve smyslu směrnice o DPH, takže převzetí dodávky zboží v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně oprávněným skladovatelem či registrovaným příjemcem v souladu s podmínkami plynoucími ze směrnice o spotřebních daních je třeba považovat za dodání zboží i pro účely DPH?*
>
> 6/ *Je v této souvislosti pro úvahy o určení dodání, s nímž je spojena přeprava, v rámci řetězové dodávky zboží v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně s jedinou přepravou třeba považovat i přepravu ve smyslu směrnice o DPH za započatou a za skončenou v souladu s ustanoveními čl. 20 směrnice o spotřebních daních?*
>
> 7/ *Brání zásada neutrality DPH či jakýkoli jiný princip unijního práva aplikaci ústavní zásady vnitrostátního práva in dubio mitius, která orgánům veřejné moci přikazuje v situaci nejednoznačnosti právní normy, která objektivně nabízí více možných výkladových variant, vycházet z výkladové varianty ve prospěch adresáta právní normy (zde osoby povinné k DPH)? Byla by aplikace této zásady souladná s unijním právem alespoň tehdy, pokud by se omezila na situace, v nichž rozhodné skutkové okolnosti případu předcházely závaznému výkladu sporné právní otázky Soudním dvorem Evropské unie, který za správnou určil jinou, pro daňový subjekt méně vstřícnou výkladovou variantu?*
>
> *V případě možnosti aplikace zásady in dubio mitius:*
>
> 8/ *Bylo možné z hlediska limitů daných unijním právem v době, v níž se uskutečnila zdanitelná plnění v dané věci (listopad 2010 - květen 2013), považovat otázku, zda právní pojem dodání, resp. právní pojem přepravy zboží má (či nemá) shodný obsah jak pro účely směrnice o DPH, tak i pro účely směrnice o spotřebních daních, objektivně za právně nejistou a nabízející dvojí výklad?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 6. 6. 2018, čj. 48 Af 41/2016-117.

Po vydání rozsudku ze dne 19. 12. 2018 ve věci C-414/17 (*AREX CZ proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*), kterým Soudní dvůr odpověděl na několik obdobných předběžných otázek položených usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, čj. 9 Afs 137/2016-60, odpověděl Krajský soud v Praze na

dotaz Soudního dvora, že na své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce trvá, ale nepožaduje již poskytnutí odpovědi na otázky 1/ až 3/, 5/ a 6/. Soudní dvůr následně rozhodl takto:

> 1/ *Článek 20 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že osoba povinná k dani, která uskutečňuje jedinou přepravu zboží uvnitř Společenství v režimu s podmíněným osvobozením od spotřební daně s úmyslem získat toto zboží pro svou ekonomickou činnost, jakmile bude v členském státě určení propuštěno do volného oběhu, nabývá právo nakládat s tímto zbožím jako vlastník ve smyslu tohoto ustanovení za podmínky, že má možnost činit rozhodnutí, která mohou ovlivnit právní situaci tohoto zboží, zejména rozhodnutí o jeho prodeji; skutečnost, že tato osoba povinná k dani měla od počátku v úmyslu získat toto zboží pro svou ekonomickou činnost, jakmile bude v členském státě určení propuštěno do volného oběhu, musí být vnitrostátním soudem zohledněna v rámci celkového posouzení všech konkrétních okolností věci, která je mu předložena, pro účely určení, kterému z několika po sobě následujících pořízení musí být tato přeprava uvnitř Společenství přičtena.*
>
> 2/ *Unijní právo brání tomu, aby vnitrostátní soud v situaci, kdy ustanovení vnitrostátního daňového práva, jímž bylo provedeno ustanovení směrnice 2006/112, dovoluje více výkladových variant, použil na základě vnitrostátní ústavní zásady in dubio mitius výkladovou variantu, která je pro osobu povinnou k dani nejpříznivější, i poté, co by Soudní dvůr rozhodl, že takový výklad je s unijním právem neslučitelný.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 4. 2020 ve věci C-401/18 (*Herst proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2020, čj. 48 Af 41/2016-234.

22. KORADO proti Generálnímu ředitelství cel (C-306/18) - Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Je prováděcí nařízení Komise (EU) 2015/23 ze dne 5. ledna 2015 o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury, v němž je zboží, popsané ve sloupci 1 tabulky obsažené v příloze, zařazené do položky 7 307 93 19 KN, platné?*
>
> 2/ *Je-li toto nařízení neplatné, mohou být dotčené výrobky zařazeny do podpoložky 7 322 19 00 KN?*
>
> 3/ *Je-li toto nařízení platné, musejí být dotčené výrobky zařazeny do podpoložky 7 307 93 19 KN?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 29. 3. 2018, čj. 65 Af 92/2016-36.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> *Kombinovaná nomenklatura uvedená v příloze I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1101/2014 ze dne 16. října 2014, musí být vykládána v tom smyslu, že takové ocelové svařované díly, o jaké jde ve věci v původním řízení, musí být – s výhradou, že předkládající soud posoudí všechny skutkové okolnosti, které má k dispozici – zařazeny do čísla 7307 kombinované nomenklatury jakožto „příslušenství (fitinky) pro trouby nebo trubky".*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 15. 5. 2019 ve věci C-306/18 (*KORADO proti Generálnímu ředitelství cel*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 12. 6. 2019, čj. 65 Af 92/2016-99.

23. Muladi proti Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje (C-447/15) - Krajský soud v Ostravě

Krajský soud v Ostravě položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Brání čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/59/ES o výchozí kvalifikaci a pravidelném školení řidičů některých silničních vozidel pro nákladní nebo osobní dopravu vnitrostátní právní úpravě, která stanoví další podmínky pro osvobození od povinnosti získat výchozí kvalifikaci řidičů některých silničních vozidel pro nákladní nebo osobní dopravu?

Předběžná otázka byla položena usnesením ze dne 16. 7. 2015 čj. 22 A 20/2013-34.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Článek 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/59/ES ze dne 15. července 2003 o výchozí kvalifikaci a pravidelném školení řidičů některých silničních vozidel pro nákladní nebo osobní dopravu a o změně nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 a směrnice Rady 91/439/EHS a zrušení směrnice Rady 76/914/EHS musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava ve věci v původním řízení, která pro výkon předmětného řidičského povolání požaduje, aby se osoby, na které se podle tohoto článku vztahuje osvobození od povinnosti získat výchozí kvalifikaci řidičů některých silničních vozidel pro nákladní nebo osobní dopravu, nejprve podrobily pravidelnému školení v rozsahu 35 hodin.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 7. 7. 2016 ve věci C-447/15 (*Muladi proti Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 9. 2016, čj. 22 A 20/2013-84.

24. Strojírny Prostějov proti Odvolacímu finančnímu ředitelství (C-53/13) - Krajský soud v Ostravě

Krajský soud v Ostravě položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

Brání články 56 a čl. 57 SFEU aplikaci vnitrostátní právní úpravy, která pro případ, že podnik poskytující pracovníky jinému podniku (poskytovatel) má své sídlo na území jiného členského státu, stanoví využívajícímu podniku povinnost srážet těmto pracovníkům daň z příjmů a odvádět ji do státního rozpočtu, zatímco v případě, kdy poskytovatel má své sídlo na území České republiky, má tuto povinnost poskytovatel?

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 16. 1. 2013, čj. 22 Af 159/2011-41.

Soudní dvůr tuto věc spojil s věcí C-53/13 (*Strojírny Prostějov proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*), ve které byly obdobné předběžné otázky položeny usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 38/2012-53. Následně rozhodl takto:

Článek 56 SFEU brání takové právní úpravě, jaká je dotčena v původních řízeních, podle níž jsou společnosti se sídlem v prvním členském státě, které využívají pracovníky zaměstnané a dočasně přidělené agenturami práce se sídlem v druhém členském státě, které však v prvním státě vyvíjejí svou činnost prostřednictvím pobočky, povinny srážet zálohu na daň z příjmů uvedených pracovníků a odvádět ji do rozpočtu prvního státu, kdežto společnosti se sídlem v prvním státě, které využívají služeb agentur práce se sídlem v tomtéž státě, takovou povinnost nemají.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 6. 2014 ve spojených věcech C-53/13 a C-80/13 (*Strojírny Prostějov a ACO Industries Tábor proti Odvolacímu finančnímu ředitelství)* je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2014, čj. 22 Af 159/2011-74.

25. Časta proti České správě sociálního zabezpečení (C-166/12) - Krajský soud v Praze

Krajský soud v Praze položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ *Jak je třeba rozumět pojmu „kapitálová hodnota nároků na důchod" obsaženému v čl. 11 odst. 2 přílohy VIII nařízení Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 ze dne 29. února 1968, kterým se stanoví služební řád úředníků Evropských společenství a pracovní řád ostatních zaměstnanců Společenství, ve znění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 ze dne 22. března 2004? Zahrnuje tento pojem výši důchodových nároků stanovenou jak formou pojistně-matematické protihodnoty,*

tak i formou paušální odkupní hodnoty ve smyslu čl. 11 odst. 2 přílohy VIII nařízení č. 259/68, ve znění před účinností nařízení č. 723/2004, nebo je třeba jej ztotožnit jen s jedním z těchto pojmů, a pokud nikoliv, čím se od těchto pojmů liší?

2/ *Brání čl. 11 odst. 2 přílohy VIII nařízení č. 259/68, ve spojení s čl. 4 odst. 3 SEU, ve znění Lisabonské smlouvy, použití metody výpočtu důchodových nároků upravené v § 105a odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a v nařízení vlády č. 587/2006 Sb., kterým se stanoví podrobnější úprava vzájemného převodu důchodových práv ve vztahu k důchodovému systému Evropských společenství? Je v této souvislosti relevantní okolnost, že tato metoda výpočtu vede v konkrétním případě ke stanovení výše důchodových nároků nabídnutých k převodu do důchodového systému EU ve výši nedosahující ani 1 objemu úředníkem uhrazených příspěvků do národního důchodového systému?*

3. *Je třeba rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 12. 2004 ve věci C-293/03, Gregorio My proti Office national des pensions (ONP), vykládat v tom smyslu, že pro účely výpočtu hodnoty důchodových nároků převáděných do důchodového systému EU pojistně-matematickou metodou závislou na délce pojištění musí být do osobního vyměřovacího základu započteno i období, v němž byl přede dnem podání žádosti o převod důchodových nároků již úředník EU účasten v důchodovém systému EU?*

Předběžné otázky byly položeny usnesením ze dne 27. 3. 2012, čj. 42 Ad 152/2011-71.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1/ *Článek 11 odst. 2 přílohy VIII nařízení Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 ze dne 29. února 1968, kterým se stanoví služební řád úředníků Evropských společenství a pracovní řád ostatních zaměstnanců Společenství a kterým se zavádějí zvláštní opatření dočasně použitelná na úředníky Komise, ve znění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 ze dne 22. března 2004, musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát může stanovit výši kapitálové hodnoty nároků na důchod na základě metody pojistněmatematické protihodnoty, metody paušální odkupní hodnoty nebo i na základě jiných metod, za předpokladu, že částka, která má být převedena, materiálně představuje důchodové nároky vzniklé na základě dřívějších činností dotyčného úředníka.*

2/ *Článek 11 odst. 2 přílohy VIII nařízení č. 259/68, ve znění nařízení č. 723/2004, a čl. 4 odst. 3 SEU musejí být vykládány v tom smyslu, že nebrání použití takové metody výpočtu kapitálové hodnoty důchodových nároků vzniklých na základě dřívějších činností, jako je metoda upravená v českých právních předpisech, a to ani tehdy, pokud tato metoda vede k tomu, že částka kapitálové hodnoty, která má být převedena do důchodového systému Unie, nedosahuje ani poloviny objemu příspěvků uhrazených úředníkem a jeho bývalým zaměstnavatelem do vnitrostátního důchodového systému.*

3/ *Článek 11 odst. 2 přílohy VIII nařízení č. 259/68, ve znění nařízení č. 723/2004, a čl. 4 odst. 3 SEU musejí být vykládány v tom smyslu, že pro účely výpočtu výše kapitálové hodnoty důchodových nároků vzniklých ve vnitrostátním důchodovém systému, která má být převedena do důchodového systému Unie, není namístě přihlížet k období, v němž byl již úředník účasten v posledně uvedeném systému.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 12. 2013 ve věci C-166/12 (*Časta proti České správě sociálního zabezpečení*) je dostupný zde.

Následné rozhodnutí ve věci: rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2015, čj. 42 Ad 152/2011-159.

26. Toshiba Corporation a další proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (C-17/10) - Krajský soud v Brně

Krajský soud v Brně položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ *Je třeba vykládat čl. 81 Smlouvy o ES (nyní čl. 101 SFEU) a nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy tak, že tyto předpisy je třeba aplikovat (v řízení zahájeném po 1. 5. 2004) na celou dobu trvání kartelu, který na území České republiky započal před jejím vstupem do Evropské unie (tj. před 1. 5. 2004) a pokračoval a byl ukončen po vstupu České republiky do Evropské unie?*

2/ *Je třeba čl. 11 odst. 6 ve spojení s čl. 3 odst. 1 a bodem 17 odůvodnění nařízení č. 1/2003, s bodem 51 oznámení Komise o spolupráci v rámci sítě orgánů pro ochranu hospodářské soutěže, se zásadou ne bis in idem vyplývající z článku 50 Listiny základních práv Evropské unie a s obecnými zásadami evropského práva vykládat tak, že zahájí-li Komise po 1. 5. 2004 řízení pro porušení čl. 81 Smlouvy o ES a ve věci samé rozhodne:*

a) ztrácejí orgány pro hospodářskou soutěž členských států bez dalšího pravomoczabývat se týmž jednáním jednou provždy?

b) ztrácejí orgány pro hospodářskou soutěž členských států pravomoc aplikovat na totéž jednání předpisy vnitrostátního práva obsahující obdobnou právní úpravu jako čl. 81 Smlouvy o ES (nyní čl. 101 SFEU)?

Text předběžných otázek je dostupný zde.

Soudní dvůr rozhodl takto:

1/ *Ustanovení článku 81 ES a čl. 3 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy musí být vykládána v tom smyslu, že nemohou být v řízení zahájeném po 1. květnu 2004 použita na kartelovou dohodu, jež vyvolala účinky v obdobích před 1. květnem 2004 na území členského státu, který přistoupil k Evropské unii k tomuto dni.*

2/ *Pokud Evropská komise zahájí ve věci kartelové dohody řízení podle kapitoly III nařízení č. 1/2003, neztrácí tím orgán pro hospodářskou soutěž dotčeného členského státu podle čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003 ve spojení s čl. 3 odst. 1 téhož nařízení pravomoc postihovat na základě vnitrostátního práva hospodářské soutěže protisoutěžní účinky, které tato dohoda vyvolala na území uvedeného členského státu v obdobích před jeho přistoupením k Evropské unii.*

Zásada ne bis in idem nebrání tomu, aby byly podnikům, jež se účastnily kartelové dohody, vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž dotčeného členského státu uloženy pokuty postihující účinky, které tato dohoda vyvolala na území tohoto státu v době před jeho přistoupením k Evropské unii, vzhledem k tomu, že pokuty, které byly účastníkům této dohody uloženy rozhodnutím Evropské komise přijatým před vydáním rozhodnutí uvedeného vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž, uvedené účinky nepostihovaly.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 2. 2012 ve věci C-17/10 (*Toshiba Corporation a další proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže*) je dostupný zde.

27. RLRE Tellmer Property proti Finančnímu ředitelství Ústí nad Labem (C-572/07) - Krajský soud v Ústí nad Labem

Krajský soud v Ústí nad Labem položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

1/ *Lze ustanovení čl. 6 (poskytnutí služeb) a čl. 13 (osvobození od daně) šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně vykládat tak, že nájem bytu (popřípadě nebytového prostoru) na straně jedné a s ním související úklid společných prostor na straně druhé lze považovat za samostatná, od sebe navzájem oddělitelná zdanitelná plnění?*

2/ *Jestliže odpověď na první otázku bude záporná - což Krajský soud v Ústí nad Labem předpokládá - ustanovení čl. 13 uvedené směrnice, jmenovitě jeho úvod a část B písm. b) požadují, vylučují, anebo ponechávají na rozhodnutí členského státu uplatnění daně z přidané hodnoty na úhradu úklidu společných prostor nájemního bytového domu?*

Text předběžných otázek je dostupný zde.

Soudní dvůr rozhodl takto:

Pro účely použití čl. 13 části B písm. b) šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně je třeba považovat nájem nemovitého majetku a službu spočívající v úklidu společných prostor této nemovitosti – za takových okolností, jaké nastaly ve věci v původním řízení – za samostatná a navzájem oddělitelná plnění, takže se toto ustanovení na uvedenou službu nevztahuje.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 6. 2009 ve věci C-572/07 (*RLRE Tellmer Property proti Finančnímu ředitelství Ústí nad Labem*) je dostupný zde.

28. Skoma-Lux proti Celnímu ředitelství Olomouc (C-161/06) - Krajský soud v Ostravě

První českou předběžnou otázku v oblasti správního práva položil Krajský soud v Ostravě, a to v rámci sporu o pokutu uloženou společnosti Skoma-Lux za celní delikty, kterých se měla dopustit mezi březnem a

květnem 2004. Společnost Skoma-Lux namítala, že vůči ní nemohlo celní ředitelství uplatňovat právní úpravu Společenství, který ještě nebyla vyhlášena v českém jazyce v Úředním věstníku Evropské unie.

Krajský soud v Ostravě položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

> 1/ *Lze čl. 58 Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie, na jejímž základě se Česká republika stala od 1. 5. 2004 členským státem Evropské unie, vykládat tak, že členský stát může vůči jednotlivci uplatňovat nařízení, které nebylo v okamžiku své aplikace řádně publikováno v Úředním věstníku v úředním jazyce daného členského státu?*
>
> 2/ *V případě záporné odpovědi na otázku číslo 1, je nevymahatelnost předmětného nařízení vůči jednotlivci otázkou výkladu nebo otázkou platnosti komunitárního práva ve smyslu článku 234 Smlouvy o založení Evropského společenství?*
>
> 3/ *Pokud by Soudní dvůr dovodil, že předložená předběžná otázka se týká platnosti komunitárního aktu ve smyslu rozsudku ze dne 22. 10. 1987 ve věci C-314/85, Foto-Frost, je nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení* Rady (EHS) *č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve vztahu k žalobkyni a jejímu sporu s celními orgány České republiky neplatné kvůli nedostatku řádného uveřejnění v Úředním věstníku podle čl. 58 Aktu o podmínkách přistoupení?*

Text předběžných otázek je dostupný zde.

Soudní dvůr rozhodl takto:

> 1/ *Článek 58 Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky k Evropské unii a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie, brání tomu, aby povinnosti obsažené v právní úpravě Společenství, která nebyla vyhlášena v Úředním věstníku Evropské unie v jazyce nového členského státu, ačkoliv je tento jazyk jedním z úředních jazyků Evropské unie, mohly být uloženy jednotlivcům v tomto státě, i když se tyto osoby mohly seznámit s touto právní úpravou jinými způsoby.*
>
> 2/ *Soudní dvůr rozhodnutím o tom, že nařízení Společenství, které nebylo vyhlášeno v jazyce členského státu, nelze uplatňovat vůči jednotlivcům v tomto státě, provádí výklad práva Společenství ve smyslu článku 234 ES.*

Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 12. 2007 ve věci C-161/06 (*Skoma-Lux proti Celnímu ředitelství Olomouc*) je dostupný zde.